

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-118-08

Druk nr 767

Warszawa, 17 lipca 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

-o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Projekty aktów wykonawczych do ustawy zostaną przekazane niezwłocznie po zakończeniu prac nad ich przygotowaniem.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Uprzejmie proszę o nadanie priorytetu pracom nad wymienionym projektem, ponieważ jest on związany z regulacjami zawartymi w projekcie ustawy o udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Środowiska.

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 92, poz. 880, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5:

a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a – 1d w brzmieniu:

„1a) gatunek będący przedmiotem zainteresowania Wspólnot Europejskich, zwanych dalej „Wspólnotą” – gatunek roślin lub zwierząt, który na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej jest:

a) zagrożony, z wyjątkiem tych gatunków, których naturalny zasięg na tym terytorium jest zasięgiem krańcowym i które nie są zagrożone lub podatne na zagrożenie w zachodnim regionie palearktycznym lub

b) podatny na zagrożenie, czyli mogący w najbliższej przyszłości przejść do kategorii gatunków zagrożonych, jeśli czynniki będące przyczyną zagrożenia będą na niego nadal oddziaływać, lub

c) rzadki, czyli o niewielkiej populacji, który nie jest obecnie zagrożony ani też podatny na zagrożenie, ale podlega ryzyku zagrożenia występując w obrębie ograniczonych obszarów geograficz-

nych albo będąc znacznie rozproszonym na większym obszarze, lub

- d) endemiczny i wymagający specjalnej uwagi ze względu na szczególny charakter jego siedliska lub potencjalne oddziaływanie jego eksploatacji na te siedliska lub potencjalne oddziaływanie jego eksploatacji na stan jego ochrony;
- 1b) gatunek o znaczeniu priorytetowym – gatunek zagrożony, w odniesieniu do którego Wspólnota ponosi szczególną odpowiedzialność z powodu wielkości jego naturalnego zasięgu mieszczącego się na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej;
  - 1c) gatunek obcy – gatunek występujący poza swoim naturalnym zasięgiem geograficznym w postaci osobników oraz zdolnej do przeżycia: gamety, zarodnika, nasienia, jaja lub części osobnika, dzięki którym mogą one przeżywać i rozmnażać się;
  - 1d) integralność obszaru Natura 2000 – spójność czynników strukturalnych i funkcjonalnych warunkujących zrównoważone trwanie populacji gatunków i siedlisk przyrodniczych, na których zaprojektowano lub wyznaczono obszar Natura 2000;”
- b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a – 2c w brzmieniu:
    - „2a) krzyżowanie zwierząt – kojarzenie osobników genetycznie odmiennych, w tym osobników różnych gatunków;
    - 2b) obszar Natura 2000 – obszar wyznaczony zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej do ochrony populacji dziko występujących ptaków lub siedlisk przyrodniczych lub populacji gatunków roślin lub

zwierząt innych niż ptaki, zagrożonych wyginięciem;

2c) obszar mający znaczenie dla Wspólnoty – projektowany specjalny obszar ochrony siedlisk zatwierdzony przez Komisję Europejską w drodze decyzji, który w regionie lub regionach biogeograficznych do których należy, w znaczący sposób przyczynia się do zachowania lub odtworzenia stanu właściwej ochrony siedliska przyrodniczego lub gatunku będącego przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, a także może znacząco przyczynić się do spójności sieci obszarów Natura 2000 i zachowania różnorodności biologicznej w obrębie danego regionu lub regionów biogeograficznych; w przypadku gatunków zwierząt występujących na dużych obszarach, obszarem mającym znaczenie dla Wspólnoty jest obszar w obrębie naturalnego zasięgu takich gatunków, charakteryzujący się fizycznymi lub biologicznymi czynnikami istotnymi dla ich życia lub rozmnażania;”

c) pkt 10 i 11 otrzymują brzmienie:

„10) ogród botaniczny – urządzony i zagospodarowany teren wraz z infrastrukturą techniczną i budynkami funkcjonalnie z nim związanymi, będący miejscem ochrony ex situ, uprawy roślin różnych stref klimatycznych i siedlisk, uprawy roślin określonego gatunku oraz edukacji;

11) ogród zoologiczny – urządzony i zagospodarowany teren wraz z infrastrukturą techniczną i budynkami funkcjonalnie z nim związanymi, gdzie są hodowane, utrzymywane oraz eksponowane publicznie przez co najmniej 7 dni w roku, żywe

zwierzęta gatunków dziko występujących, z wyjątkiem cyrków, sklepów ze zwierzętami oraz podmiotów pokazujących publicznie nie więcej niż 15 gatunków tych zwierząt i łącznie nie więcej niż 50 okazów gatunków, o ile to nie jest sprzeczne z celami ochrony gatunków dziko występujących zwierząt;”,

d) po pkt 11 dodaje się pkt 11a w brzmieniu:

„11a) okaz gatunku – każda roślina, zwierzę, grzyb, żywe lub martwe, każda ich część, forma rozwoju, również jajo lub wydmuszka, a także produkt pochodny zawarty w innych towarach oraz towary, które zgodnie z dołączonym dokumentem, opakowaniem, oznakowaniem lub etykietą, lub zgodnie ze wszelkimi innymi okolicznościami zawierają lub mogą zawierać części albo produkty pochodne roślin, zwierząt lub grzybów z danego gatunku;”,

e) w pkt 15 uchyla się lit. c,

f) po pkt 17 dodaje się pkt 17a i 17b w brzmieniu:

„17a) siedlisko przyrodnicze będące przedmiotem zainteresowania Wspólnoty – siedlisko przyrodnicze, które na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej:

a) jest zagrożone zanikiem w swoim naturalnym zasięgu lub

b) ma niewielki zasięg naturalny w wyniku regresji lub z powodu ograniczonego obszaru występowania wynikającego z jego wewnętrznych, przyrodniczych właściwości, lub

- c) stanowi reprezentatywny przykład typowych cech jednego lub więcej regionu biogeograficznego występującego w państwach członkowskich Unii Europejskiej;
- 17b) siedlisko przyrodnicze o znaczeniu priorytetowym – siedlisko przyrodnicze zagrożone zanikiem na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, za ochronę którego Wspólnota ponosi szczególną odpowiedzialność z powodu wielkości jego naturalnego zasięgu mieszczącego się w obrębie terytorium państw członkowskich;”;
- 2) w art. 10 dodaje się ust. 7 i 8 w brzmieniu:
- „7. Projekty planów urządzenia lasu, uproszczone plany urządzenia lasu i zalecenia wynikające z inwentaryzacji stanu lasów w części dotyczącej otuliny parku narodowego, wymagają uzgodnienia z dyrektorem parku narodowego w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody parku narodowego.
  - 8. Projekty uproszczonych planów urządzenia lasu lub zalecenia wynikające z inwentaryzacji stanu lasów w granicach parku narodowego, wymagają uzgodnienia z dyrektorem parku narodowego w zakresie ustaleń tych planów lub zaleceń z inwentaryzacji, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody parku narodowego.”;
- 3) w art. 13:
- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
    - „3. Uznanie za rezerwat przyrody obszarów, o których mowa w ust. 1, następuje, w drodze aktu prawa miejscowego w formie zarządzenia, regionalnego

dyrektora ochrony środowiska, które określa jego nazwę, położenie lub przebieg granicy i otulinę, jeżeli została wyznaczona, cele ochrony oraz rodzaj, typ i podtyp rezerwatu przyrody, a także sprawującego nadzór nad rezerwatem. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, w drodze aktu prawa miejscowego w formie zarządzenia, po zasięgnięciu opinii regionalnej rady ochrony przyrody, może zwiększyć obszar rezerwatu przyrody, zmienić cele ochrony, a w razie bezpowrotnej utraty wartości przyrodniczych, dla których rezerwat został powołany – zmniejszyć obszar rezerwatu przyrody albo zlikwidować rezerwat przyrody.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3 b w brzmieniu:

„3a. Projekty studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw oraz planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, w części dotyczącej rezerwatu przyrody i jego otuliny, wymagają uzgodnienia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na cele ochrony rezerwatu przyrody.

3b. Projekty planów urządzenia lasu, uproszczone plany urządzenia lasu i zalecenia wynikające z inwentaryzacji stanu lasów w części dotyczącej otuliny rezerwatu przyrody, wymagają uzgodnienia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć

negatywny wpływ na ochronę przyrody rezerwatu przyrody.”;

4) w art. 15:

a) w ust. 1:

– uchyla się pkt 2,

– pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14) połowu ryb i innych organizmów wodnych, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych w planie ochrony lub zadaniach ochronnych;”;

b) w ust. 2 uchyla się pkt 2,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw środowiska na obszarze parku narodowego, po zasięgnięciu opinii dyrektora parku narodowego, może zezwolić na odstępstwa od zakazów, o których mowa w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione potrzebą:

1) ochrony przyrody, wykonywaniem badań naukowych, celami edukacyjnymi, kulturowymi, turystycznymi, rekreacyjnymi i sportowymi oraz celami kultu religijnego i nie spowoduje to negatywnego oddziaływania na przyrodę parku narodowego lub

2) realizacji inwestycji liniowych celu publicznego, w przypadku braku rozwiązań alternatywnych i po zagwarantowaniu kompensacji przyrodniczej w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 i Nr 111, poz. 708).”;

d) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska na obszarze rezerwatu przyrody, po zasięgnięciu opinii regionalnego dyrektora ochrony środowiska, może zezwolić na odstępstwa od zakazów, o których mowa w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione potrzebą:

1) ochrony przyrody lub

2) realizacji inwestycji liniowych celu publicznego, w przypadku braku rozwiązań alternatywnych i po zagwarantowaniu kompensacji przyrodniczej.

5. Regionalny dyrektor ochrony środowiska na obszarze rezerwatu przyrody może zezwolić na odstępstwa od zakazów, o których mowa w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione wykonywaniem badań naukowych, celami edukacyjnymi, kulturowymi, turystycznymi, rekreacyjnymi i sportowymi oraz celami kultu religijnego i nie spowoduje to negatywnego oddziaływania na cele ochrony przyrody rezerwatu przyrody.”;

5) w art. 15 w ust. 1 w pkt 10, 13, 15, 17, 18, 21, 23, 24, 27, w art. 19 w ust. 1 w pkt 2, w art. 83 w ust. 5 i w art. 116 użyte w różnych przypadkach wyrazy „organ uznający obszar za rezerwat przyrody” lub „organ, który uznał dany obszar za rezerwat przyrody” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „regionalny dyrektor ochrony środowiska”;

6) w art. 16 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Projekty studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw oraz planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy

ekonomicznej w części dotyczącej parku krajobrazowego i jego otuliny, wymagają uzgodnienia z właściwym miejscowo regionalnym dyrektorem ochrony środowiska w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody parku krajobrazowego.”;

7) w art. 19:

a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) uzgodnienia z właściwymi miejscowo radami gmin ustaleń dotyczących infrastruktury technicznej, zagospodarowania turystycznego, sposobu użytkowania gruntów, eliminacji lub ograniczania zagrożeń wewnętrznych lub zewnętrznych oraz ustaleń do studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w odniesieniu do nieruchomości niebędących własnością Skarbu Państwa.”,

b) uchyla się ust. 4;

8) w art. 20:

a) w ust. 3 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) ustalenia do studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw oraz planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej dotyczące eliminacji lub ograniczenia zagrożeń wewnętrznych lub zewnętrznych.”,

b) w ust. 4 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) ustalenia do studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw oraz planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej dotyczące eliminacji lub ograniczenia zagrożeń wewnętrznych lub zewnętrznych.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Plany ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody lub parku krajobrazowego w części pokrywającej się z granicami obszaru Natura 2000 powinny uwzględniać zakres planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000, o którym mowa w art. 28, albo zakres planu ochrony dla obszaru Natura 2000, o którym mowa w art. 29 .”;

9) w art. 22 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zadania ochronne, o których mowa w ust. 1, ustanawia, w drodze zarządzenia:

- 1) minister właściwy do spraw środowiska – dla parku narodowego;
- 2) regionalny dyrektor ochrony środowiska – dla rezerwatu przyrody.”;

10) w art. 23 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Projekty studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw i planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód we-

wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, w części dotyczącej obszaru chronionego krajobrazu, wymagają uzgodnienia z właściwym regionalnym dyrektorem ochrony środowiska w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody obszaru chronionego krajobrazu.”;

11) w art. 24 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak znacząco niekorzystnego wpływu na przyrodę obszaru chronionego krajobrazu.”;

12) w art. 25 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) specjalne obszary ochrony siedlisk lub obszary mające znaczenie dla Wspólnoty.”;

13) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, typy siedlisk przyrodniczych oraz gatunki roślin i zwierząt, będące przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, w tym o znaczeniu priorytetowym, wymagające ochrony w formie wyznaczenia obszarów Natura 2000, a także kryteria wyboru obszarów kwalifikujących się do określenia jako obszary będące przedmiotem zainteresowania Wspólnoty i wyznaczenia jako specjalne obszary ochrony Natura 2000, mając na uwadze zachowanie poszczególnych cennych lub zagrożonych składników różnorodności biologicznej, na podstawie których jest wyznaczana sieć obszarów Natura 2000.”;

14) w art. 27 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw środowiska, po uzyskaniu zgody Rady Ministrów, przekazuje Komisji Europejskiej:

- 1) listę projektowanych specjalnych obszarów ochrony siedlisk, wskazując projektowane obszary mające znaczenie dla Wspólnoty;
- 2) szacunek dotyczący współfinansowania przez Wspólnotę ochrony obszarów wyznaczonych ze względu na typy siedlisk przyrodniczych oraz gatunki roślin i zwierząt o znaczeniu priorytetowym;
- 3) listę obszarów specjalnej ochrony ptaków.”;

15) po art. 27 dodaje się art. 27a w brzmieniu:

„Art. 27a. 1. Wyznaczenie obszaru Natura 2000, zmiana jego granic lub likwidacja następuje w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa i z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw środowiska, które określa nazwę, położenie administracyjne, obszar i mapę obszaru, cel i przedmiot ochrony oraz sprawującego nadzór nad obszarem, kierując się stanem siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt oraz koniecznością zachowania szczególnie cennych lub zagrożonych składników różnorodności biologicznej.

2. Zmiana granic lub likwidacja obszaru Natura 2000 następuje, jeżeli jest to uzasadnio-

ne naturalnymi zmianami stwierdzonymi w wyniku monitoringu i nadzoru, o którym mowa w art. 31, oraz po uzyskaniu zgody Komisji Europejskiej.

3. Specjalne obszary ochrony siedlisk minister właściwy do spraw środowiska wyznacza po uzgodnieniu z Komisją Europejską w terminie do 6 lat od dnia zatwierdzenia tego obszaru przez Komisję Europejską jako obszar mający znaczenie dla Wspólnoty.”;

16) art. 28 – 30 otrzymują brzmienie:

„Art. 28.1. Dla obszaru Natura 2000 sprawujący nadzór nad obszarem sporządza projekt planu zadań ochronnych na okres do 10 lat, pierwszy w terminie do 6 lat od dnia wyznaczenia obszaru Natura 2000.

2. Sporządzający projekt planu zadań ochronnych uwzględni w pracach na potrzeby sporządzenia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 udział zainteresowanych osób i podmiotów prowadzących działalność w obrębie siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, dla których wyznaczono obszar Natura 2000.
3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do projektowanych obszarów Natura 2000, znajdujących się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1.
4. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, w drodze aktu prawa miejscowego w formie zarządzenia, ustanawia plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000, kierując się koniecznością utrzymania i przywracania do właściwego stanu ochrony sie-

dlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt, dla których wyznaczono obszar Natura 2000. Plan zadań ochronnych może być zmieniony, jeżeli wynika to z potrzeb ochrony tych siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt.

5. Regionalny dyrektor ochrony środowiska ustanawia, w drodze aktu prawa miejscowego w formie zarządzenia, plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000, w uzgodnieniu z dyrektorem urzędu morskiego, jeżeli obszar Natura 2000 obejmuje obszar morski.
6. W przypadku dokonywania zmiany planu zadań ochronnych stosuje się przepis ust. 2.
7. Plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 zawiera:
  - 1) opis granic obszaru i mapę obszaru;
  - 2) identyfikację istniejących i potencjalnych zagrożeń dla zachowania właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk będących przedmiotami ochrony;
  - 3) identyfikację potrzeb uzupełnienia wiedzy o przedmiotach ochrony i o uwarunkowaniach ich ochrony;
  - 4) cele działań ochronnych;
  - 5) działania ochronne ze wskazaniem podmiotów odpowiedzialnych za ich wykonanie i obszarów ich wdrażania, w tym w szczególności działania dotyczące:
    - a) ochrony czynnej siedlisk przyrodniczych, gatunków roślin i zwierząt oraz ich siedlisk,

- b) monitoringu stanu przedmiotów ochrony oraz monitoringu realizacji celów, o których mowa w pkt 4;
  - 6) wskazania do zmian w istniejących studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, planach zagospodarowania przestrzennego województw oraz planach zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej dotyczące eliminacji lub ograniczenia zagrożeń wewnętrznych lub zewnętrznych;
  - 7) wskazanie terminu sporządzenia, w razie potrzeby, planu ochrony dla części lub całości obszaru.
8. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, dla obszaru Natura 2000:
- 1) tryb sporządzania projektu planu zadań ochronnych,
  - 2) zakres prac koniecznych dla sporządzenia projektu planu zadań ochronnych,
  - 3) tryb dokonywania zmian w planie zadań ochronnych,
  - 4) sposób uwzględnienia udziału zainteresowanych osób i podmiotów prowadzących działalność w obrębie siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków w jego sporządzaniu
- kierując się koniecznością ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk, uwzględniając ich stan oraz warunki rozwoju

społecznego i gospodarczego obszaru objętego planem zadań ochronnych.

9. Planu zadań ochronnych nie sporządza się dla obszaru Natura 2000 lub jego części:
  - 1) dla którego ustanowiono plan ochrony, o którym mowa w art. 29;
  - 2) pokrywającego się w całości lub w części z granicami parku narodowego, rezerwatu przyrody lub parku krajobrazowego, posiadających plan ochrony uwzględniający zakres, o którym mowa w ust. 7;
  - 3) pokrywającego się w całości lub w części z granicami parku narodowego lub rezerwatu przyrody, posiadających zadania ochronne uwzględniające zakres, o którym mowa w ust. 7.
10. Akt prawa miejscowego w formie zarządzenia regionalnego dyrektora ochrony środowiska, o którym mowa w ust. 4, traci moc w przypadku ustanowienia planu ochrony, o którym mowa w art. 29.
11. Plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 położonego na terenie więcej niż jednego województwa, ustanawia, w drodze aktu prawa miejscowego w formie zarządzenia, regionalny dyrektor ochrony środowiska, na którego obszarze działania znajduje się największa część obszaru, w porozumieniu z pozostałymi regionalnymi dyrektorami ochrony środowiska.

Art. 29. 1. Projekt planu ochrony dla obszaru Natura 2000 lub jego części sporządza sprawujący nadzór nad obszarem.

2. Minister właściwy do spraw środowiska ustanawia, w drodze rozporządzenia, plan ochrony dla obszaru Natura 2000 lub jego części na okres 20 lat, lub odmawia jego ustanowienia, jeżeli projekt planu jest niezgodny z celami właściwego zarządzania zasobami przyrody obszaru. Plan ochrony może być zmieniony, jeżeli wynika to z potrzeb ochrony siedlisk przyrodniczych lub gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk, dla których wyznaczono obszar Natura 2000.
3. Sporządzający projekt planu ochrony w pracach na potrzeby sporządzenia planu ochrony dla obszaru Natura 2000 uwzględni udział zainteresowanych osób i podmiotów prowadzących działalność w obrębie siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, dla których wyznaczono obszar Natura 2000.
4. W przypadku dokonywania zmiany planu ochrony stosuje się przepis ust. 3.
5. Plan ochrony dla obszaru Natura 2000 zawiera:
  - 1) opis granic obszaru i mapę obszaru;
  - 2) identyfikację istniejących i potencjalnych zagrożeń dla zachowania właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk będących przedmiotami ochrony;
  - 3) warunki utrzymania lub odtworzenia właściwego stanu ochrony przedmiotów ochrony obszaru, zachowania integralności obszaru oraz spójności sieci obszarów Natura 2000, odnoszące się w szczególności do:

- a) innych form ochrony przyrody, pokrywających się z obszarem Natura 2000,
  - b) zagospodarowania przestrzennego,
  - c) zagospodarowania obszarów morskich,
  - d) gospodarowania wodami,
  - e) gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej,
  - f) realizowanych i planowanych przedsięwzięć mogących znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, w tym wymaganej kompensacji przyrodniczej;
- 4) działania ochronne dla utrzymania lub odtworzenia właściwego stanu ochrony przedmiotów ochrony obszaru Natura 2000, ze wskazaniem podmiotów odpowiedzialnych za ich realizację;
  - 5) wskaźniki właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych lub gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk będących przedmiotami ochrony;
  - 6) sposoby monitoringu realizacji zadań ochronnych oraz ich skutków;
  - 7) sposoby monitoringu stanu ochrony siedlisk przyrodniczych lub gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk będących przedmiotami ochrony.
6. Zakres działań ochronnych, o których mowa w ust. 5 pkt 4, może obejmować w szczególności:

- 1) ochronę czynną lub odtwarzanie siedlisk przyrodniczych lub siedlisk gatunków roślin i zwierząt będących przedmiotem ochrony;
- 2) utrzymanie korytarzy ekologicznych łączących obszary Natura 2000;
- 3) rozmieszczenie obiektów i urządzeń służących celom obszaru Natura 2000;
- 4) stosunki wodne, w tym gospodarowanie wodami;
- 5) gospodarkę rolną, leśną i rybacką, w tym:
  - a) kierunki kształtowania przestrzeni produkcyjnej,
  - b) wskazanie obszarów, które powinny być zalesione oraz obszarów wyłączonych z zalesiania,
  - c) wskazanie śródlądowych wód powierzchniowych płynących, w których powinna być zachowana lub odtworzona możliwość wędrówki ryb i innych organizmów wodnych;
- 6) warunki zagospodarowania terenów oraz ich użytkowania, w tym w zależności od potrzeb wskazanie:
  - a) terenów przeznaczonych pod zabudowę,
  - b) lokalizacji infrastruktury technicznej i komunikacyjnej,
  - c) lokalizacji infrastruktury turystycznej i edukacyjnej.

Art. 30. 1. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, dla obszaru Natura 2000:

- 1) tryb sporządzania projektu planu ochrony,
- 2) zakres prac koniecznych dla sporządzenia projektu planu ochrony,
- 3) tryb dokonywania zmian w planie ochrony,
- 4) sposób uwzględnienia udziału zainteresowanych osób i podmiotów prowadzących działalność w obrębie siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków w jego sporządzaniu

– kierując się potrzebą ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk, uwzględniając ich stan oraz warunki rozwoju społecznego i gospodarczego obszaru objętego planem ochrony.

2. Plan ochrony ustanowiony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody lub parku krajobrazowego położonego w granicach obszaru Natura 2000, uwzględniający zakres, o którym mowa w art. 29, staje się planem ochrony dla tej części obszaru Natura 2000.
3. Projekty studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw oraz planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w części dotyczącej istnie-

jącego lub projektowanego obszaru Natura 2000 wymagają uzgodnienia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska w zakresie ustaleń tych planów, mogących znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000.”;

17) w art. 32:

a) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) kontroli realizacji ustaleń planów ochrony i planów zadań ochronnych obszarów Natura 2000.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na terenie zarządzanym przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe znajdującym się na obszarze Natura 2000 zadania w zakresie ochrony przyrody wykonuje samodzielnie miejscowy nadleśniczy, zgodnie z ustaleniami planu zadań ochronnych lub planu ochrony obszaru Natura 2000 uwzględnionym w planie urządzenia lasu.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku, gdy obszar Natura 2000 obejmuje w całości lub w części obszar parku narodowego, sprawującym nadzór nad obszarem Natura 2000 jest dyrektor parku narodowego.”;

18) art. 33 i 34 otrzymują brzmienie:

„Art. 33. 1. Zabrania się, z zastrzeżeniem art. 34, podejmowania działań mogących, osobno lub w połączeniu z innymi działaniami, znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, w tym w szczególności:

1) pogorszyć stan siedlisk przyrodniczych oraz siedlisk gatunków roślin i zwierząt dla

ochrony których wyznaczono obszar Natura 2000 lub

2) wpłynąć negatywnie na gatunki, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000, lub

3) pogorszyć integralność obszaru Natura 2000.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do projektowanych obszarów Natura 2000, znajdujących się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, do czasu zatwierdzenia przez Komisję Europejską jako obszary mające znaczenie dla Wspólnoty i wyznaczenia ich jako specjalne obszary ochrony siedlisk.

3. Projekty planów i projekty zmian do przyjętych planów oraz planowane przedsięwzięcia, które nie są bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub obszarów, o których mowa w ust. 2, lub nie wynikają z tej ochrony, a które mogą znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, wymagają przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, na zasadach określonych w ustawie z dnia ... o udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr ..., poz. ...).

Art. 34. 1. Jeżeli przemawiają za tym konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku rozwiązań alternatywnych, właściwy miejscowo regionalny dyrektor ochro-

ny środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, mogą zezwolić na realizację planu lub przedsięwzięcia, mogących znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000 lub obszary znajdujące się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, zapewniając wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000.

2. Jeżeli na obszarze Natura 2000 lub obszarze znajdującym się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, występuje siedlisko lub gatunek o znaczeniu priorytetowym, zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może zostać udzielone wyłącznie w celu:

- 1) ochrony zdrowia i życia ludzi;
- 2) zapewnienia bezpieczeństwa powszechnego;
- 3) uzyskania korzystnych następstw o pierwszorzędnym znaczeniu dla środowiska przyrodniczego;
- 4) wynikającym z koniecznych wymogów nadrzędnego interesu publicznego, po uzyskaniu opinii Komisji Europejskiej.”;

19) w art. 35:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wydając zezwolenie, o którym mowa w art. 34 ust. 1, właściwy miejscowo regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, w porozumie-

niu z zarządcą terenu, stosownie do skali i rodzaju negatywnego oddziaływania, ustala zakres, miejsce, termin i sposób wykonania kompensacji przyrodniczej, zobowiązując do jej wykonania nie później niż w terminie rozpoczęcia działań powodujących negatywne oddziaływanie.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Regionalny dyrektor ochrony środowiska lub dyrektor urzędu morskiego informuje Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska o:

1) zakresie ustalonych kompensacji przyrodniczych, o których mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia wydania zezwolenia na realizację działań mogących znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000;

2) wykonanej kompensacji przyrodniczej w terminie 30 dni od dnia zakończenia realizacji działań kompensacyjnych.”,

c) dodaje się ust. 5 – 7 w brzmieniu:

„5. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska składa informację, o której mowa w ust. 4, ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

6. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe sposoby i formy składania informacji, o których mowa w ust. 4, kierując się koniecznością ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk.

7. Minister właściwy do spraw środowiska informuje Komisję Europejską o ustalonym zakresie kompen-

sacji przyrodniczej przed jej wdrożeniem oraz przed realizacją planu lub przedsięwzięcia.”;

20) art. 35a. otrzymuje brzmienie:

„Art. 35a. W przypadku działań przewidzianych do realizacji w ramach planowanych przedsięwzięć, zezwolenie, o którym mowa w art. 34 ust. 1, zastępuje się decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, w rozumieniu ustawy z dnia ... o udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr ..., poz. ....). Do decyzji ma zastosowanie odpowiednio art. 34 i 35.”;

21) w art. 36 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na obszarach Natura 2000, z zastrzeżeniem ust. 2, nie podlega ograniczeniu działalność związana z utrzymaniem urządzeń i obiektów służących bezpieczeństwu przeciwpowodziowemu oraz działalność gospodarcza, rolna, leśna, łowiecka i rybacka, a także amatorski połów ryb, jeżeli nie oddziałuje znacząco negatywnie na obszar Natura 2000.”;

22) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Art. 37.1. Jeżeli działania mogące znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000 lub obszar znajdujący się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, zostały podjęte bez uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 34, lub decyzji, o której mowa w art. 35a, regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, nakazuje ich natychmiastowe wstrzymanie i podjęcie w wyznaczonym terminie niezbędnych czynności w celu przywrócenia poprzedniego stanu danego obszaru, jego części lub chronionych na nim gatunków.

2. Jeżeli działania na obszarze Natura 2000 zostały podjęte niezgodnie z ustaleniami planu zadań ochronnych lub planu ochrony, regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor urzędu morskiego, podejmuje czynności, o których mowa w ust. 1.”;

23) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Art. 46.1. Ochrona gatunkowa obejmuje okazy gatunków oraz siedliska i ostoje roślin, zwierząt i grzybów.

2. Ochrona gatunkowa ma na celu zapewnienie przetrwania i właściwego stanu ochrony dziko występujących na terenie kraju i innych państw członkowskich Unii Europejskiej rzadkich, endemicznych, podatnych na zagrożenia i zagrożonych wyginięciem oraz objętych ochroną na podstawie przepisów umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, gatunków roślin, zwierząt i grzybów oraz ich siedlisk i ostoi, a także zachowanie różnorodności gatunkowej i genetycznej.

3. W celu ochrony ostoi i stanowisk roślin lub grzybów objętych ochroną gatunkową lub ostoi, miejsc rozrodu i regularnego przebywania zwierząt objętych ochroną gatunkową mogą być ustalane strefy ochrony.”;

24) w art. 51:

a) w ust. 1:

- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W stosunku do gatunków dziko występujących roślin i grzybów objętych ochroną mogą być wprowadzone następujące zakazy:”

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) zrywania, niszczenia, uszkodzenia, przemieszczania i hodowli;”,
- pkt 4 –6 otrzymują brzmienie:
    - „4) pozyskiwania, zbioru, przetrzymywania, posiadania, preparowania i przetwarzania okazów gatunków;
    - 5) zbywania, nabywania, oferowania do sprzedaży, wymiany i darowizny okazów gatunków;
    - 6) wwożenia z zagranicy i wywożenia poza granicę państwa okazów gatunków.”,
  - b) w ust. 2:
    - wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W stosunku do dziko występujących roślin i grzybów objętych ochroną gatunkową mogą być wprowadzone, w przypadku braku rozwiązań alternatywnych i jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla dziko występujących populacji chronionych gatunków roślin lub grzybów, odstępstwa od zakazów, o których mowa w ust. 1, dotyczące:”,
    - pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:
      - „3) pozyskiwania gatunków roślin, o których mowa w art. 48 pkt 1 lit. c, oraz grzybów, o których mowa w art. 50 pkt 1 lit. c, lub ich części i produktów pochodnych przez podmioty, które uzyskały zezwolenie regionalnego dyrektora ochrony środowiska lub Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska na ich pozyskiwanie;
      - 4) przetrzymywania, zbywania, nabywania, oferowania do sprzedaży, wymiany, darowizny,

a także wywożenia poza granicę państwa okazów gatunków, o których mowa w pkt 3.”;

25) w art. 52:

a) w ust. 1:

- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W stosunku do gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną gatunkową mogą być wprowadzone, następujące zakazy:”;
- pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) umyślnego zabijania, okaleczania, chwytania;”;
- po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
„1a) transportu, pozyskiwania, przetrzymywania, chowu i hodowli, a także posiadania żywych zwierząt;”;
- pkt 2 – 5 otrzymują brzmienie:
„2) zbierania, przetrzymywania i posiadania okazów gatunków;
3) umyślnego niszczenia ich jaj, postaci młodocianych i form rozwojowych;
4) umyślnego niszczenia ich siedlisk i ostoi;
5) umyślnego niszczenia ich gniazd, mrowisk, nor, legowisk, żeremi, tam, tarlisk, zimowisk i innych schronień;”;
- pkt 8 –10 otrzymują brzmienie:
„8) preparowania okazów gatunków;
9) zbywania, nabywania, oferowania do sprzedaży, wymiany i darowizny okazów gatunków;

10) wwożenia z zagranicy i wywożenia poza granicę państwa okazów gatunków;”,

b) w ust. 2:

- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W stosunku do gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną mogą być wprowadzone, w przypadku braku rozwiązań alternatywnych i jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla dziko występujących populacji chronionych gatunków zwierząt, odstępstwa od zakazów, o których mowa w ust. 1, dotyczące:”
- pkt 3 – 7 otrzymują brzmienie:
  - „3) chwywania na terenach zabudowanych przez podmioty upoważnione przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska zabłąkanych zwierząt i przemieszczania ich do miejsc regularnego przebywania;
  - 4) chwywania zwierząt rannych i osłabionych w celu udzielenia im pomocy weterynaryjnej i przemieszczania do ośrodków rehabilitacji zwierząt;
  - 5) zapobiegania poważnym szkodom, w szczególności w gospodarstwach rolnych, leśnych lub rybackich;
  - 6) pozyskiwania okazów gatunków, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. c, przez podmioty, które uzyskały zezwolenie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska lub regionalnego dyrektora ochrony środowiska na to pozyskiwanie;
  - 7) przetrzymywania, zbywania, nabywania, oferowania do sprzedaży, wymiany, darowizny,

a także wywożenia poza granicę państwa okazów gatunków, o których mowa w pkt 5;”,

– dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) zbierania i przechowywania piór ptaków.”,

c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Odstępstwo od zakazu, o którym mowa w ust. 2 pkt 5, nie dotyczy gatunków ptaków.”;

26) w art. 54:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1, a wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Chwyćcie lub zabijanie dziko występujących zwierząt, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. a i b, nie może być wykonywane przy użyciu wszelkich urządzeń, sposobów lub metod działających na dużą skalę bądź niewybiórczo, mogących powodować lokalny zanik lub poważne zaburzenia populacji tych zwierząt, a w szczególności przy użyciu.”,

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, nie dotyczy połowu ryb dokonywanego przez wytwarzanie w wodzie pola elektrycznego charakterystycznego dla prądu stałego lub impulsowego.”;

27) w art. 56:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może zezwolić na odstępstwa od zakazów określonych w art. 51 ust. 1 pkt 1, 5 i 6 oraz w art. 52 ust. 1 pkt 1, 2, 10, 11, 14 i 15, w stosunku do gatunków.”,

b) w ust. 2:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Regionalny dyrektor ochrony środowiska na obszarze swojego działania może zezwolić na odstępstwa od zakazów określonych w art. 51 ust. 1 i w art. 52 ust. 1.”,

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w stosunku do gatunków objętych ochroną ścisłą – na czynności określone w art. 51 ust. 1 pkt 2–4 i w art. 52 ust. 1 pkt 3–9, 12 i 13.”,

c) w ust. 4 uchyla się pkt 4,

d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Zezwolenia, o których mowa w ust. 1 i 2, na odstępstwa od zakazów określonych w art. 52 ust. 1 pkt 6, 12 i 14 mogą być wydane w przypadku braku rozwiązań alternatywnych i jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla dziko występujących populacji chronionych gatunków roślin, zwierząt lub grzybów oraz wynikają z wymogów o charakterze społecznym lub gospodarczym, lub z wymogów związanych z korzystnymi skutkami o podstawowym znaczeniu dla środowiska.”,

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zezwolenia na pozyskiwanie roślin, zwierząt lub grzybów objętych ochroną gatunkową mogą być wydane, jeżeli nie spowodują zagrożenia dla dziko występujących populacji chronionych gatunków roślin, zwierząt lub grzybów.”,

f) w ust. 6:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Zezwolenia, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być wydane na wniosek, zawierający odpowiednio:”,

– pkt 4 – 7 otrzymują brzmienie:

„4) nazwę gatunku lub gatunków, których dotyczy będą działania, w języku łacińskim i polskim, jeżeli polska nazwa istnieje;

5) liczbę lub ilość osobników, których dotyczy wnioski, o ile jest to możliwe do ustalenia;

6) sposób, metody i stosowane urządzenia do chwytania lub zabijania zwierząt albo sposób zbioru roślin i grzybów lub sposób wykonania innych czynności, na które wydaje się zezwolenie, miejsce i czas wykonania czynności oraz wynikające z tego zagrożenia;

7) wskazanie podmiotu, który będzie chwycił lub zabijał zwierzęta.”,

g) w ust. 7:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Zezwolenia, o których mowa w ust. 1 i 2, zawierają odpowiednio:”,

– pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) nazwę gatunku lub gatunków, których dotyczy będą działania, w języku łacińskim i polskim, jeżeli polska nazwa istnieje;

3) liczbę lub ilość osobników, których dotyczy zezwolenie, o ile jest to możliwe do ustalenia;”,

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) wskazanie dozwolonych środków i sposobów chwytania, odławiania lub zabijania zwierząt al-

bo sposobów zbioru roślin i grzybów lub sposobów wykonania innych czynności, na które wydaje się zezwolenie;”,

– pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) wskazanie podmiotu, który będzie chwycił lub zabijał zwierzęta;”,

h) po ust. 7 dodaje się ust. 7a–7j w brzmieniu:

„7a. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska i regionalny dyrektor ochrony środowiska mogą dokonywać kontroli spełniania warunków określonych w wydanych przez siebie zezwoleniach, o których mowa w ust. 1 i 2.

7b. Czynności kontrolne są wykonywane przez osoby posiadające imienne upoważnienie wydane przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska lub regionalnego dyrektora ochrony środowiska.

7c. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 7b, zawiera wskazanie osoby upoważnionej do wykonywania czynności, miejsca i zakresu kontroli oraz podstawy prawnej do jej wykonywania.

7d. Przed przystąpieniem do czynności kontrolnych osoba upoważniona do ich wykonywania jest obowiązana okazać upoważnienie, o którym mowa w ust. 7b.

7e. Osoby upoważnione do wykonywania czynności kontrolnych mają prawo do:

- 1) wstępu na teren należący do podmiotu kontrolowanego;
- 2) żądania pisemnych lub ustnych informacji związanych z przedmiotem kontroli;

- 3) wglądu do dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, sporządzenia z nich odpisów, wyciągów lub kopii oraz zabezpieczania tych dokumentów.
- 7f. Osoba wykonująca czynności kontrolne sporządza z tych czynności protokół.
- 7g. Protokół podpisuje osoba wykonująca czynności kontrolne oraz podmiot kontrolowany.
- 7h. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez podmiot kontrolowany, protokół podpisuje tylko osoba wykonująca czynności kontrolne, dokonując w protokole adnotacji o odmowie podpisania protokołu przez podmiot kontrolowany.
- 7i. Wstęp oraz wykonywanie czynności kontrolnych następują w obecności właściciela lub posiadacza nieruchomości.
- 7j. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, może być cofnięte przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska lub Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, jeżeli podmiot, który uzyskał zezwolenie nie spełnia zawartych w nim warunków.”,
- i) ust. 8 otrzymuje brzmienie:
- „8. Regionalny dyrektor ochrony środowiska do dnia 31 stycznia każdego roku składa Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska raport o wydanych zezwoleniach w roku poprzednim, zawierający informacje, o których mowa w ust. 7 pkt 2–7, informację o wykorzystaniu zezwoleń oraz wynikach kontroli spełniania warunków określonych w tych zezwoleniach.”,
- j) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska do dnia 30 czerwca każdego roku składa informacje, o których mowa w ust. 8, ministrowi właściwemu do spraw środowiska.”;

28) w art. 60:

a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W strefach ochrony, o których mowa w ust. 3, bez zezwolenia regionalnego dyrektora ochrony środowiska zabrania się:

- 1) przebywania osób, z wyjątkiem właściciela nieruchomości objętej strefą ochrony oraz osób sprawujących zarząd i nadzór nad obszarami objętymi strefą ochrony, oraz osób wykonujących prace na podstawie umowy zawartej z właścicielem lub zarządcą;
- 2) wycinania drzew lub krzewów;
- 3) dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli nie jest to związane z potrzebą ochrony poszczególnych gatunków;
- 4) wznoszenia obiektów, urządzeń i instalacji.”,

b) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Wydając zezwolenie na odstąpienie od zakazów, o których mowa w ust. 6, regionalny dyrektor ochrony środowiska kieruje się wymogami ochrony ostoi oraz stanowisk roślin, zwierząt lub grzybów objętych ochroną gatunkową.”;

29) w art. 61 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przewożenie przez granicę państwa okazów należących do gatunków podlegających ograniczeniom na

podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej, wymaga uzyskania zezwolenia Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.”;

30) w art. 67:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zezwolenie wydaje się na wniosek, o którym mowa w ust. 3, po zasięgnięciu opinii regionalnego dyrektora ochrony środowiska właściwego ze względu na miejsce położenia ogrodu botanicznego lub zoologicznego oraz opinii organizacji zrzeszającej przedstawicieli ogrodów botanicznych lub zoologicznych, wyrażonych w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku; niewyrażenie opinii w tym terminie uznaje się za opinie pozytywne.”,

b) w ust. 4:

– pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) kopię części mapy ewidencji gruntów i budynków obejmującą działki, na których jest projektowana lokalizacja ogrodu botanicznego lub zoologicznego;

2) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dotyczący działek ewidencyjnych, na których jest projektowana lokalizacja ogrodu botanicznego lub zoologicznego, lub”,

– dodaje się pkt 3 i 4 w brzmieniu:

„3) zaświadczenie potwierdzające, że przeznaczenie działek, na których projektowana jest lokalizacja ogrodu botanicznego lub zoologicznego nie jest sprzeczne z ustaleniami studium uwa-

runkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy;

- 4) wypis z ewidencji gruntów i budynków dotyczący działek ewidencyjnych, na których jest projektowana lokalizacja ogrodu botanicznego lub zoologicznego.”;

32) w art. 83 w ust. 6 dodaje się pkt 10 i 11 w brzmieniu:

- „10) usuwanych na podstawie decyzji właściwego organu ze względu na potrzeby związane z utrzymaniem urządzeń melioracji wodnych szczegółowych;
- 11) które na skutek nagłego i znacznego uszkodzenia stanowią zagrożenie dla życia osób poruszających się po drogach krajowych.”;

33) w art. 84:

a) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

- „4. Organ właściwy do wydania zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów odracza, na okres 3 lat od dnia przesadzenia albo posadzenia innych drzew lub krzewów, termin uiszczenia opłaty za ich usunięcie, jeżeli zezwolenie przewiduje przesadzenie ich w inne miejsce lub zastąpienie innymi drzewami lub krzewami.
5. Jeżeli przesadzone albo posadzone w zamian drzewa lub krzewy zachowały żywotność po upływie 3 lat od dnia przesadzenia albo posadzenia lub nie zachowały żywotności z przyczyn niezależnych od posiadacza nieruchomości, należność z tytułu ustalonej opłaty za usunięcie drzew lub krzewów podlega umorzeniu na podstawie postępowania

administracyjnego wszczętego z urzędu przez organ właściwy do naliczania i pobierania opłat.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Jeżeli przesadzone albo posadzone w zamian drzewa lub krzewy nie zachowały żywotności w okresie krótszym niż 3 lata od dnia ich przesadzenia albo posadzenia, należność z tytułu ustalonej opłaty za usunięcie drzew lub krzewów podlega natychmiastowemu pobraniu.”;

33) w art. 88 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zniszczenie drzew, krzewów lub terenów zieleni spowodowane niewłaściwym wykonaniem zabiegów pielęgnacyjnych przy użyciu sprzętu mechanicznego lub urządzeń technicznych.”;

34) w art. 89 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 88 ust. 1, ustala się w wysokości trzykrotnej opłaty za usunięcie drzew lub krzewów ustalonej na podstawie stawek, o których mowa w art. 85 ust. 4 – 6.”;

35) art. 94 otrzymuje brzmienie:

„Art. 94. 1. Zadania regionalnego dyrektora ochrony środowiska w zakresie ochrony przyrody na terenie parku narodowego wykonuje dyrektor tego parku.

2. Minister właściwy do spraw środowiska jest organem wyższego stopnia w stosunku do dyrektora parku narodowego w zakresie, o którym mowa w ust. 1.”;

36) w art. 103 uchyla się ust. 3;

37) w art. 107 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Regionalny dyrektor ochrony środowiska może powierzyć, w drodze decyzji, dyrektorowi parku krajobrazowego wykonywanie zadań poza granicami parku krajobrazowego w zakresie związanym z funkcjonowaniem i ochroną obszarów Natura 2000 oraz ochroną siedlisk przyrodniczych i gatunków chronionych, w zakresie sprawowania nadzoru nad obszarem Natura 2000, ochrony siedlisk przyrodniczych, gatunków roślin i zwierząt oraz realizacji ustaleń planu ochrony lub planu zadań ochronnych.”;

38) w art. 112 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Monitoring przyrodniczy polega na obserwacji i ocenie stanu oraz zachodzących zmian w składnikach różnorodności biologicznej i krajobrazowej, w tym typów siedlisk przyrodniczych oraz gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, ze szczególnym uwzględnieniem typów siedlisk przyrodniczych i gatunków o znaczeniu priorytetowym, a także na ocenie skuteczności stosowanych metod ochrony przyrody.”;

39) po art. 112 dodaje się art. 112a w brzmieniu:

„112a. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje siedlisk przyrodniczych podlegających ochronie, kierując się potrzebą ochrony siedlisk przyrodniczych zagrożonych zanikiem, mających ograniczony zasięg terytorialny wynikających z właściwości przyrodniczych charakterystycznych dla regionu biogeograficznego, a także potrzebą zachowania różnorodności biologicznej.”;

40) po art. 119 dodaje się art. 119a w brzmieniu:

- „119a. 1. Zabrania się krzyżowania gatunków zwierząt, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. a i b, w art. 120 ust. 1 oraz zwierząt łownych, bez zezwolenia Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.
2. Wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:
- 1) imię, nazwisko i adres albo nazwę i siedzibę wnioskodawcy;
  - 2) cel wykonania wnioskowanych działań;
  - 3) nazwę gatunku lub gatunków, w języku łacińskim i polskim, jeżeli polska nazwa istnieje, których dotyczyć będą działania;
  - 4) liczbę osobników, których dotyczy wniosek;
  - 5) miejsce i czas wykonania działań;
  - 6) świadectwo pochodzenia;
  - 7) opinię lub orzeczenie lekarsko-weterynaryjne powiatowego lekarza weterynarii stwierdzające spełnienie przez wnioskodawcę warunków przetrzymywania gatunków, odpowiadających ich potrzebom biologicznym.
3. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
- 1) imię, nazwisko i adres albo nazwę i siedzibę wnioskodawcy;
  - 2) nazwę gatunku lub gatunków, w języku łacińskim i polskim, jeżeli polska nazwa istnieje, których dotyczyć będą działania;
  - 3) liczbę osobników, których dotyczy zezwolenie;

- 4) określenie czasu i miejsca wykonania działań, których dotyczy zezwolenie;
  - 5) określenie terminu złożenia informacji o wykorzystaniu zezwolenia;
  - 6) warunki określające działania.
4. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może odmówić wydania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli wnioskodawca był skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przewożeniem przez granicę państwa, przetrzymywaniem, prowadzeniem hodowli, rozmnażaniem i sprzedażą na terenie kraju gatunków, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. a i b, w art. 120 ust. 1 oraz zwierząt łownych, w okresie 3 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku.
5. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska cofa zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, jeżeli:
- 1) po wydaniu zezwolenia zostaną ujawnione okoliczności, o których mowa w ust. 4, uzasadniające odmowę wydania zezwolenia;
  - 2) zezwolenie zostało użyte niezgodnie z warunkami w nim zawartymi.”;

41) w art. 120:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1. Zabrania się wprowadzania do środowiska przyrodniczego oraz przemieszczania w tym środowisku roślin, zwierząt lub grzybów gatunków obcych.
2. Sprowadzanie do kraju, przetrzymywanie, prowadzenie hodowli, rozmnażanie i sprzedaż na terenie

kraju roślin, zwierząt lub grzybów gatunków obcych, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego mogą zagrozić gatunkom rodzimym, wymaga zezwolenia Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a – 2f w brzmieniu:

„2a. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, wydaje się na wniosek, o którym mowa w ust. 2b, po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody wyrażonej w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

2b. Wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, powinien zawierać odpowiednio:

- 1) imię, nazwisko i adres albo nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy;
- 2) cel wykonania wnioskowanych działań;
- 3) opis czynności, na którą może być wydane zezwolenie;
- 4) nazwę gatunku lub gatunków, w języku łacińskim i polskim, jeżeli polska nazwa istnieje, których dotyczyć będą działania;
- 5) liczbę lub ilość osobników, których dotyczy wniosek, o ile jest to możliwe do ustalenia;
- 6) sposób, miejsce i czas wykonania działań;
- 7) świadectwo pochodzenia;
- 8) opinię lub orzeczenie lekarsko-weterynaryjne powiatowego lekarza weterynarii stwierdzające spełnienie przez wnioskodawcę warunków przetrzymywania gatunków, odpowiadających ich potrzebom biologicznym.

2c. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) imię, nazwisko i adres albo nazwę i siedzibę wnioskodawcy;
- 2) nazwę gatunku lub gatunków, których dotyczy będą działania, w języku łacińskim i polskim, jeżeli polska nazwa istnieje;
- 3) liczbę lub ilość osobników, których dotyczy zezwolenie, o ile jest to możliwe do ustalenia;
- 4) opis czynności, na które wydaje się zezwolenie;
- 5) określenie czasu i miejsca wykonania czynności, których dotyczy zezwolenie;
- 6) określenie terminu złożenia informacji o wykorzystaniu zezwolenia;
- 7) warunki określające działania.

2d. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może odmówić wydania zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, jeżeli wnioskodawca był skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przewożeniem przez granicę państwa, przetrzymywaniem, prowadzeniem hodowli, rozmnażaniem i sprzedażą na terenie kraju roślin, zwierząt lub grzybów gatunków obcych, w okresie 3 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku.

2e. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska cofa zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, jeżeli:

- 1) po wydaniu zezwolenia zostaną ujawnione okoliczności, o których mowa w ust. 2d, uzasadniające odmowę wydania zezwolenia;
- 2) zezwolenie zostało użyte niezgodnie z warunkami w nim zawartymi.

2f. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, listę roślin, zwierząt i grzybów gatunków obcych, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego mogą zagrozić gatunkom rodzimym, kierując się potrzebą zapewnienia ciągłości istnienia i ochrony różnorodności rodzimych gatunków roślin, zwierząt lub grzybów.”,

c) w ust. 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Zakazu, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się do wprowadzania do środowiska przyrodniczego i przemieszczania w tym środowisku roślin, z wyjątkiem gatunków, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego mogą zagrozić gatunkom rodzimym:”;

42) w art. 126:

a) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Odszkodowania za szkody spowodowane przez zwierzęta łowne w parku narodowym oraz strefie ochronnej zwierząt łownych są pokrywane ze środków parku narodowego, a za szkody spowodowane w rezerwach przyrody – ze środków regionalnej dyrekcji ochrony środowiska.”,

b) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa i ministrem właściwym do spraw rybołówstwa określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania przy szacowaniu szkód oraz sposób wypłaty odszkodowań za szkody, o których mowa w ust. 1,

a także wzory dokumentów dotyczących szacowania szkód i wyliczania odszkodowań oraz terminy zgłoszenia i szacowania szkody, kierując się potrzebą dokonywania oceny rzeczywistej szkody oraz przyjęcia wysokości wyceny szkody według cen rynkowych.”;

43) w art. 127 dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:

„4) posiada spreparowane zwierzęta lub ich części bez zezwolenia, o którym mowa w art. 56 ust. 2 pkt 1 lub pkt 2;

5) narusza zakaz, o którym mowa w art. 119a ust. 1.”;

44) w art. 129 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W razie ukarania za wykroczenie określone w art. 127 albo w art. 131 lub skazania za przestępstwo określone w art. 128, sąd może orzec:”;

45) art. 130 otrzymuje brzmienie:

„Art. 130.1. Sąd doręcza odpis wydanego prawomocnego orzeczenia o przypadku okazów gatunków regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska właściwemu ze względu na miejsce popełnienia wykroczenia lub przestępstwa – w stosunku do gatunków rodzimych lub ministrowi właściwemu do spraw środowiska – w stosunku do gatunków obcych lub objętych ochroną na podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej.

2. Okazy gatunków podlegają przekazaniu podmiotom uprawnionym do ich utrzymywania, wyznaczanym decyzją administracyjną przez organy, o których mowa w ust. 1.

3. Organy, o których mowa w ust. 1, mogą zarządzić w drodze decyzji administracyjnej, na koszt skazanego, odesłanie okazów, wobec których orzeczono przepadek, do państwa, z którego dokonano ich eksportu.
4. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może zarządzić, w drodze decyzji administracyjnej, na koszt skazanego, uśmiercenie zwierząt gatunków obcych stanowiących własność sprawcy.”;

46) w art. 131:

- a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) chwytą lub zabija dziko występujące zwierzęta, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. a i b przy użyciu urządzeń, sposobów lub metod, o których mowa w art. 54;”;

- b) pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) bez zezwolenia lub wbrew jego warunkom sprowadza do kraju, przetrzymuje, prowadzi hodowlę, rozmnaża i sprzedaje na terenie kraju rośliny, zwierzęta lub grzyby gatunków obcych, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego mogą zagrozić gatunkom rodzimym;”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 125) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 24 w ust. 4 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, regionalnym dyrektorom ochrony środowiska i dyrektorom parków narodowych – w celu sporządzania planów ochrony, planów zadań ochronnych, monitoringu i wykonywania kontroli na obszarach Natura 2000.”;

2) w art. 40:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny służy gospodarce narodowej, obronności państwa, nauce, kulturze, ochronie przyrody i potrzebom obywateli.”,

b) dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Organ prowadzący państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny udostępnia nieodpłatnie ortofotomapy, w formie cyfrowej, oraz bazę danych, o której mowa w art. 24 ust. 4, Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, regionalnym dyrektorom ochrony środowiska i dyrektorom parków narodowych – w zakresie niezbędnym dla osiągnięcia celów, o których mowa w art. 24 ust. 4 pkt 3.

7. Udostępnianie nieodpłatne, o którym mowa w ust. 6, nie obejmuje kosztów sporządzenia kopii ortofotomapy oraz bazy danych, o której mowa w art. 24 ust. 4.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, Nr 107, poz. 732, Nr 120, poz. 818, Nr 173, poz. 1218 oraz z 2008 r. Nr 63, poz. 394) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9a w ust. 1 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a) rodzinnych ogrodów działkowych.”;

2) w art. 28 w ust. 1 uchyla się pkt 2a.

Art. 4. W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z 2004 r. Nr 6, poz. 41 i Nr 141, poz. 1492, z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087, z 2006 r. Nr 45,

poz. 319 i Nr 225, poz. 1635 oraz z 2007 r. Nr 127, poz. 880) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 53 w ust. 4 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) wojewodą, marszałkiem województwa oraz starostą w zakresie zadań rządowych albo samorządowych, służących realizacji inwestycji celu publicznego, o których mowa w art. 48 – w odniesieniu do terenów, przeznaczonych na ten cel w planach miejscowych, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1;”;

2) w art. 53 w ust. 4 po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a) wojewodą, marszałkiem województwa, regionalnym dyrektorem ochrony środowiska oraz starostą w zakresie zadań rządowych albo samorządowych, służących realizacji inwestycji celu publicznego, o których mowa w art. 39 ust. 3 pkt 3 – w odniesieniu do terenów, przeznaczonych na ten cel w planach miejscowych, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1;”;

3) w art. 53 po ust. 5a dodaje się ust. 5b i 5c w brzmieniu:

„5b. Przepisów, o których mowa w ust. 4 pkt 8, nie stosuje się do inwestycji, dla których przeprowadzono postępowanie w sprawie oceny oddziaływania przedsięwzięć na środowisko, zgodnie z ustawą z dnia ..... o udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr .....), w trakcie którego uzgodniono realizację przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

5c. Niewyrażenie stanowiska w terminie 21 dni od dnia otrzymania projektu decyzji, o której mowa w ust. 4,

przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska uznaje się za uzgodnioną decyzję.”;

4) w art. 60 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do decyzji o warunkach zabudowy stosuje się art. 53 ust. 5b i 5c.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. Nr 169, poz. 1419 oraz z 2006 r. Nr 220, poz. 1600) uchyla się art. 38.

Art. 6. Termin składania wniosków, przez jednostki samorządu terytorialnego, o zwrot utraconych dochodów z budżetu państwa z tytułu zwolnienia z podatków i opłat, o których mowa w art. 14 ust. 13 ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2001 r. Nr 99, poz. 1079, Nr 100, poz. 1085, Nr 145, poz. 1623 i Nr 110, poz. 1189, z 2002 r. Nr 130, poz. 1112, z 2003 r. Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz. 1568 i Nr 203, poz. 1966) upływa z dniem 31 grudnia 2008 r.

Art. 7. Dla parków narodowych, rezerwatów przyrody i parków krajozabrazowych utworzonych przed dniem wejścia w życie ustawy, nieposiadających planu ochrony, sporządza się plan ochrony w terminie do 5 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 8. Dopuszcza się przetrzymywanie osobników otrzymanych w wyniku krzyżowania zwierząt uzyskanych przed wejściem w życie ustawy do śmierci tych zwierząt, bez możliwości ich rozmnażania, chyba że osoba posiadająca te zwierzęta uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 1 pkt 40 niniejszej ustawy.

Art. 9. Posiadacze spreparowanych zwierząt lub ich części są obowiązani do uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 56 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy, o której mowa w art. 1, w okresie roku od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 10. Rezerваты przyrody utworzone przed dniem wejścia w życie ustawy stają się rezerwatami przyrody w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 11. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 22 ust. 2, art. 26 oraz art. 28 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 22 ust. 2 oraz art. 27 ust. 2a w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 12. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 października 2008 r.

---

1) Niniejsza ustawa dokonuje, w zakresie swojej regulacji, wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

¹⁾ dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz. Urz. WE L 103 z 25.04.1979, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 1, str. 98, z późn. zm.);

²⁾ dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. Urz. WE L 206 z 22.07.1992, str. 7, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 102, z późn. zm.).

2) Niniejsza ustawa zmienia ustawę z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawę z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych.

3) Zmiany tekstu wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087 oraz z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 176, poz. 1238 i Nr 181, poz. 1286.

UZASADNIENIE

Proponowane zmiany ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 92, poz. 880, z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087 oraz z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 176, poz. 1238 i Nr 181, poz. 1286) mają na celu implementowanie dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dyrektywy Ptasiej) i dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dyrektywy Siedliskowej), usprawnienie zarządzania obszarami Natura 2000 oraz zapewnienie właściwego nadzoru przez organ wydający decyzje dotyczące reglamentowania korzystania z zasobów środowiska.

W art. 1 pkt 1 projektu ustawy rozszerzono słowniczek pojęć używanych w ustawie o ochronie przyrody. Konieczność wprowadzenia większości definicji wynika z obowiązku transpozycji definicji zawartych w art. 1 Dyrektywy Siedliskowej. Na brak tych definicji w prawodawstwie polskim wskazała Komisja Europejska. Niektóre definicje przeredagowano lub uzupełniono, np. dotyczące prowadzenia ogrodów botanicznych, ogrodów zoologicznych.

W celu umożliwienia służbom ochrony przyrody wpływania na ustalenia opracowań planistycznych, w tym planów urządzenia lasu, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody obszarów poddanych ochronie, w ustawie o ochronie przyrody:

- dodano w art. 10 ust. 7 wprowadzający obowiązek uzgadniania z dyrektorem parku narodowego planów urządzenia lasu, uproszczonych planów urządzenia lasu i zaleceń wynikających z inwentaryzacji stanu lasów, w części dotyczącej otuliny parków narodowych,
- dodano w art. 10 ust. 8 wprowadzający obowiązek uzgadniania z dyrektorem parku narodowego uproszczonych planów urządzenia lasu i zaleceń wynikających z inwentaryzacji stanu lasów na obszarze parku narodowego,

- dodano w art. 13 ust. 3a wprowadzający obowiązek uzgadniania z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska opracowań planistycznych na obszarach rezerwatów przyrody i ich otulin,
- dodano art. 13 ust. 3b wprowadzający obowiązek uzgadniania z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska planów urządzenia lasu, uproszczonych planów urządzenia lasu i zaleceń wynikających z inwentaryzacji stanu lasów, w części dotyczącej otuliny rezerwatów przyrody,
- zmieniono w art. 16 ust. 7 odnoszący się do parków krajobrazowych oraz w art. 23 ust. 5 odnoszący się do obszarów chronionego krajobrazu, doprecyzowując zakres uzgodnień z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska ustaleń opracowań planistycznych mogących mieć negatywny wpływ na ochronę tych obszarów,
- dodano w art. 30 ust. 3 wprowadzający obowiązek uzgadniania z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska opracowań planistycznych na obszarach Natura 2000.

Zmiana art. 13 ust. 3, uchylenie art. 19 ust. 4 oraz art. 22 ust. 2 dotyczy przekazania uprawnień związanych z tworzeniem, likwidacją lub zmianą granic rezerwatów przyrody oraz ze sporządzaniem planów ochrony lub zadań ochronnych dla rezerwatów przyrody do regionalnego dyrektora ochrony środowiska. Jako organ najlepiej rozeznany w potrzebach ochrony przyrody na terenie swojego działania, korzystając z pomocy regionalnej rady ochrony przyrody, powinien posiadać wszelkie uprawnienia w zakresie stanowienia i rezygnacji z ochrony rezerwatów przyrody oraz sporządzania dla nich planów ochrony lub zadań ochronnych.

W stanie prawnym, po wejściu w życie przepisów przedmiotowej ustawy, jedynym organem uznającym dany obszar za rezerwat przyrody będzie regionalny dyrektor ochrony środowiska. Stąd też w art. 15 ust. 1 pkt 10, 13, 15, 17, 18, 21, 23, 24, 27, art. 19 ust. 1 pkt 2, art. 83 ust. 5 i art. 116 zrezygnowano z określeń „organ uznający obszar za rezerwat przyrody” lub „organ, który uznał dany obszar za rezerwat przyrody”, zastępując je jednoznacznym wskazaniem, że organem tym jest regionalny dyrektor ochrony środowiska.

Przeredagowano art. 15 ust. 3 w celu uszczegółowienia okoliczności, w których minister właściwy do spraw środowiska wydaje zezwolenia na odstępstwa od zakazów obowiązujących na terenie parku narodowego oraz dodano ust. 4 i 5, w których przekazano część dotychczasowych kompetencji ministra właściwego do spraw środowiska do wydawania zezwoleń na odstępstwa od zakazów obowiązujących w rezerwach przyrody Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska i regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska.

W obowiązującym stanie prawnym w planach ochrony parków narodowych, parków krajobrazowych i rezerwatów przyrody nie ma możliwości formułowania ustaleń do opracowań planistycznych, które miałyby na celu eliminację lub ograniczenie zidentyfikowanych zagrożeń wewnętrznych dla zachowania celów ochrony tych obszarów. Ustalenia takie można było formułować jedynie dla zagrożeń zewnętrznych. Brak takiego uregulowania był odczuwalną luką w skutecznym planowaniu ochrony tych obszarów. W związku z tym wprowadzono zmiany w art. 20 ust. 3 pkt 7 w odniesieniu do parku narodowego i rezerwatu przyrody oraz w art. 20 ust. 4 pkt 6 w odniesieniu do parku krajobrazowego. Konsekwencją tych zmian była konieczność zmiany również art. 19 ust. 2 pkt 2 dotyczącego uzgadniania z właściwymi radami gmin ustaleń planów ochrony dotyczących eliminacji lub ograniczania zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych.

Zgodnie z nowym systemem planowania zarządzaniem obszarami Natura 2000, określonym w art. 28 – 30, nie będzie wymagane opracowywanie planów ochrony dla fragmentów obszarów Natura 2000, dla których opracowano plany ochrony parków narodowych, parków krajobrazowych lub rezerwatów przyrody. Jednak warunkiem koniecznym jest, aby plany ochrony sporządzane dla tych form ochrony, w części pokrywającej się z granicami obszarów Natura 2000, uwzględniały elementy wymagane dla obszarów Natura 2000, określone w art. 29 ust. 5 i 6. W związku z tym, że wiadomym jest, które formy ochrony pokrywają się z granicami obszarów Natura 2000, w art. 20 ust. 5 wprowadzono obowiązek uwzględnienia przy sporządzaniu planów ochrony parków narodowych, parków krajobrazowych lub rezerwatów przyrody, w części pokrywającej się z granicami obszaru Natura 2000, zakresu planu ochrony lub planu zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000.

W obowiązującym stanie prawnym na terenie obszaru chronionego krajobrazu obowiązuje całkowity zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu art. 51 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Dodanie w art. 24 ust. 3 umożliwia realizację przedsięwzięć, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak znacząco niekorzystnego wpływu na przyrodę obszaru chronionego krajobrazu. W projekcie analogiczny przepis obowiązuje w odniesieniu do parków krajobrazowych.

Celem uporządkowania dotychczas obowiązujących przepisów dotyczących trybu wyznaczania obszarów Natura 2000, zgodnie z Dyrektywą Siedliskową, wprowadzono następujące zmiany w ustawie o ochronie przyrody:

- w art. 25 ust. 1 pkt 2 wprowadzono do klasyfikacji obszarów Natura 2000 tworzących sieć obszarów Natura 2000 „obszary mające znaczenie dla Wspólnoty”,
- w art. 26 preredagowano upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia, w którym zostaną wskazane typy siedlisk przyrodniczych i gatunki roślin i zwierząt będące przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, w tym o znaczeniu priorytetowym, wymagające ochrony w formie wyznaczenia obszarów Natura 2000,
- dodano art. 27a, w którym doprecyzowano przepisy dotyczące wyznaczenia, zmiany granic i likwidacji obszarów Natura 2000 oraz wskazano termin wydania rozporządzenia w sprawie wyznaczenia specjalnych obszarów ochrony siedlisk Natura 2000.

Zmiany art. 28, 29 oraz 30 wprowadzają nowe lub udoskonalają funkcjonujące rozwiązania w zakresie planowania ochrony obszarów Natura 2000. Zgodnie z obowiązującymi przepisami planowanie działań na obszarach Natura 2000 odbywa się wyłącznie na mocy planów ochrony. Przygotowanie ich wymaga przeprowadzenia bardzo rozbudowanej, a tym samym kosztownej, inwentaryzacji przyrodniczej oraz uzyskania innych szczegółowych informacji o obszarze.

W art. 28 wprowadza się nowe narzędzie ochrony, jakim będą plany zadań ochronnych. Tworzenie planów zadań ochronnych wiąże się z wykorzystaniem wiedzy już dostępnej. W porównaniu do planów ochrony są one ukierunkowane jedynie na:

- opis granic obszaru i sporządzenie mapy,
- identyfikację zagrożeń dla zachowania właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk będących przedmiotami ochrony,
- wskazanie działań niezbędnych dla zapewnienia właściwego stanu ochrony, podmiotów odpowiedzialnych za ich realizację,
- określenie zakresu monitoringu stanu przedmiotów ochrony oraz monitoringu realizacji celów działań ochronnych,
- wskazanie terminu sporządzenia, w razie potrzeby, planu ochrony dla części lub całości obszaru Natura 2000.

Sporządzenie planów zadań ochronnych nie będzie wymagane dla obszarów Natura 2000 lub ich fragmentów, dla których ustanowiono plan ochrony obszaru Natura 2000, a także plan ochrony dla parku narodowego, parku krajobrazowego lub rezerwatu przyrody lub zadania ochronne dla parku narodowego lub rezerwatu przyrody, pokrywających się z granicami obszaru Natura 2000, jeśli te plany ochrony lub zadania ochronne będą zawierać zakres wymagany dla planu zadań ochronnych obszaru Natura 2000.

W przypadkach, w których stan wiedzy o obszarze Natura 2000 jest niezadowalający lub teren obszaru Natura 2000 podlega istotnym przemianom społeczno-gospodarczym, które mogą zagrozić zachowaniu celów ochrony, w proponowanym systemie zarządzania obszarami Natura 2000 będzie możliwość, tak jak dotychczas, opracowania planów ochrony. W stosunku do obowiązujących przepisów prawnych art. 29 doprecyzowuje zakres prac planów ochrony.

Art. 30 ust. 1 przewiduje wprowadzenie upoważnienia ustawowego dla ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzenia, w celu określenia trybu sporządzenia projektu planu ochrony, zakresu prac koniecznych dla

sporządzenia tego planu oraz sposobu udziału zainteresowanych osób i podmiotów w jego sporządzaniu.

Art. 30 ust. 2 wprowadza bardzo ważną regulację, zgodnie z którą plany ochrony ustanowione dla parku narodowego, rezerwatu przyrody lub parku krajobrazowego pokrywających się z granicami obszaru Natura 2000, mogą zastąpić plan ochrony dla obszaru Natura 2000. Warunkiem jest uwzględnienie w takim planie zakresu wymaganego dla planu ochrony obszaru Natura 2000.

Wprowadzenie nowych regulacji wymagało przeprowadzenia konsultacji społecznych z zainteresowanymi podmiotami w trakcie prac nad sporządzaniem zarówno planu zadań ochronnych, jak i planów ochrony, aby uzyskać jak najlepszy sposób ochrony obszarów Natura 2000, mając na względzie ich gospodarcze użytkowanie.

Atutem proponowanego systemu zarządzania obszarami Natura 2000 są:

- 1) korzyści finansowe, w tym:
  - a) obniżenie kosztów zarządzania obszarami Natura 2000 w wyniku sporządzania dla części obszarów znacznie mniej kosztownych planów zadań ochronnych, a nie planów ochrony,
  - b) obniżenie ogólnych kosztów zarządzania ochroną przyrody w kraju w wyniku zrezygnowania z powtórnego opracowywania zadań ochronnych lub planów ochrony dla obszarów Natura 2000 oraz innych form ochrony, które pokrywają się z granicami obszaru Natura 2000,
- 2) korzyści społeczne, w tym:
  - a) umożliwienie wpływu społeczeństwa na proces decyzyjny związany z zarządzaniem obszarem Natura 2000,
  - b) rozwijanie systemu komunikacji i współpracy różnych instytucji i podmiotów, które mogą potencjalnie oddziaływać na obszar Natura 2000, bądź dla których ochrona obszaru Natura 2000 wymusza wprowadzenie pewnych ograniczeń,
  - c) uniknięcie lub minimalizowanie efektów konfliktów związanych z zarządzaniem obszarami Natura 2000,
  - d) podniesienie świadomości społeczeństwa w zakresie przestrzegania postanowień Dyrektywy Ptasiej i Dyrektywy Siedliskowej.

W związku z wprowadzeniem nowego narzędzia planowania ochrony obszarów Natura 2000 niezbędna była zmiana:

- art. 32 ust. 2 pkt 3 wprowadzającego obowiązek kontroli przez ministra właściwego do spraw środowiska realizacji ustaleń planów zadań ochronnych obok planów ochrony,
- art. 32 ust. 4 wprowadzającego obowiązek uwzględniania w planie urządzenia lasu planów zadań ochronnych obok planów ochrony.

Zmiana art. 33 ust. 1 wprowadza określenie znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000 w miejsce dotychczasowego określenia odnoszącego się do negatywnego oddziaływania jedynie na siedliska przyrodnicze i gatunki, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000. Zmiana jest transpozycją postanowień art. 6 ust. 2 i 3 Dyrektywy Siedliskowej. Użyte w obecnie obowiązującej ustawie określenia „mogą mieć negatywny wpływ (lub wpływają w sposób istotny) na siedliska przyrodnicze oraz gatunki roślin i zwierząt, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000” zostały zmienione na określenie „mogące negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000” w następujących artykułach: 34 ust. 1, 35 ust. 1, 37 ust. 1.

Dodatkowo art. 33 ust. 1 doprecyzowuje na czym może polegać znaczące negatywne oddziaływanie na obszar Natura 2000. Konsekwencją tej zmiany jest również zmiana art. 33 ust. 3.

Zmiana ust. 2 ma charakter porządkowy i ma na celu dostosowanie przepisów do Dyrektywy Siedliskowej.

Zmiana art. 34 ma na celu rozszerzenie zakresu stosowania przepisów odnoszących się dotychczas do istniejących obszarów Natura 2000 również na projektowane obszary Natura 2000, zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 6 ust. 4 Dyrektywy Siedliskowej.

Zmiana art. 35 uszczegóławia warunki ustalania kompensacji przyrodniczych oraz sposób informowania o ustalonych kompensacjach przyrodniczych, w tym:

- ust. 1 wskazuje zawartość wydawanych zezwoleń w zakresie kompensacji przyrodniczych,

- ust. 4 i 5 określają sposób składania informacji do Dyrektora Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska i ministra właściwego do spraw środowiska o ustalonych i wykonanych kompensacjach przyrodniczych,
- ust. 6 stanowi upoważnienie ustawowe dla ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzenia określającego szczegółowe sposoby i formy składania informacji o ustalonych i wykonanych kompensacjach przyrodniczych,
- ust. 7 dotyczy konieczności składania informacji do Komisji Europejskiej przez ministra właściwego do spraw środowiska o ustalonych zakresach kompensacji przyrodniczych.

Zmiany art. 35 zapewniają transpozycję postanowień art. 6 ust. 4 Dyrektywy Siedliskowej.

Zmiana art. 35a ma na celu doprecyzowanie regulacji w kontekście art. 33 ust. 1 i art. 34 ust. 1, w których mowa jest o działaniach, a nie o przedsięwzięciach.

W obecnie obowiązującym brzmieniu art. 37 ograniczał się jedynie do przedsięwzięć w rozumieniu ustawy – Prawo ochrony środowiska (odsyłając do art. 33 ust. 3, który z kolei odsyła do POŚ) i ograniczał jedynie do nich możliwość natychmiastowego wstrzymania realizacji i podjęcia niezbędnych czynności w celu przywrócenia poprzedniego stanu w przypadku braku procedury oceny oddziaływania na środowisko. Dodatkowo, w obowiązującym brzmieniu, zastosowanie art. 37 ogranicza się do przedsięwzięć realizowanych na terenie obszaru Natura 2000. Proponowany art. 33 ust. 1 odnosi się do działań mogących znacząco negatywnie oddziaływać na obszary Natura 2000, a więc dotyczy także działań podejmowanych poza obszarem Natura 2000, ale mogących na niego oddziaływać. Zagadnienia te uregulowano w treści ust. 1.

Art. 37 ust. 1 stosuje się również do działań na obszarze Natura 2000 lub na obszarze znajdującym się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, które zostały podjęte niezgodnie z ustaleniami planu ochrony lub planu zadań ochrony.

Z koniecznością transpozycji postanowień Dyrektywy Ptasiej dotyczących ustanowienia powszechnego systemu ochrony dla wszystkich populacji ptaków występujących na terenie państw członkowskich Wspólnoty jest związana:

- zmiana art. 46 ust. 2 wskazująca, że celem ochrony gatunkowej jest ochrona gatunków roślin, zwierząt i grzybów objętych ochroną na podstawie umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną (transpozycja art. 1 ust. 1 Dyrektywy Ptasiej),
- zmiana art. 52 ust. 1 pkt 10 uzupełniająca przepisy o zakaz wwożenia do kraju i wywożenia z kraju okazów gatunków, który obejmuje zakaz wwożenia do kraju i wywożenia z kraju jaj i wydmuszek (transpozycja art. 1 ust. 1 oraz 5 lit. c),

Zmiany następujących przepisów ustawy o ochronie przyrody dotyczących ochrony gatunkowej mają charakter porządkowy :

- wprowadzenia do wyliczenia w art. 51 w ust. 1, w art. 52 w ust. 1 i 2 mają na celu właściwą interpretację ustawy,
- art. 51 ust. 1 i art. 52 ust. 1 przewidują uporządkowanie katalogu ograniczeń, jakie mogą być wprowadzone w stosunku do gatunków roślin, zwierząt i grzybów objętych ochroną gatunkową.

W art. 56 doprecyzowano warunki wydawania zezwoleń na odstępstwa od zakazów obowiązujących w stosunku do chronionych gatunków roślin, zwierząt i grzybów. Dodano w art. 56 ust. 7a – 7j, w których przewiduje się ustanowienie procedury kontroli spełniania warunków wydawanych zezwoleń na odstępstwa od zakazów dotyczących ochrony gatunkowej.

W konsekwencji wprowadzenia w art. 5 pkt 11a ustawy o ochronie przyrody definicji „okazu gatunku” zaistniała potrzeba zmiany artykułów ustawy, do których ta definicja ma zastosowanie, a więc: w art. 51 ust. 1 pkt 4 – 6, w art. 51 ust. 2 pkt 4, w art. 52 ust. 1 pkt 2 i 8 – 10, ust. 2 pkt 6 i 7, w art. 61 ust. 1.

W obowiązującym stanie prawnym zezwolenia na pozyskiwanie niektórych gatunków roślin, zwierząt i grzybów wydaje wojewoda lub minister właściwy do spraw środowiska. W art. 51 ust. 2 pkt 3 oraz art. 52 ust. 2 pkt 6 był pominięty minister właściwy do spraw środowiska jako jeden z organów wydających te zezwolenia. Zmieniając przedmiotowe przepisy uzgodniono ich treść z podziałem kompetencji w zakresie ochrony przyrody wprowadzonym zgodnie z rozwiązaniami zaproponowanymi w projekcie ustawy o udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

W projekcie niniejszej ustawy zezwolenia mogą być wydawane przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i regionalnego dyrektora ochrony środowiska.

Zmiana art. 52 ust. 2 ma na celu ograniczenie możliwości wprowadzenia derogacji od zakazów wprowadzonych w stosunku do chronionych gatunków zwierząt jedynie do przypadków, o których mowa w art. 9 Dyrektywy Ptasiej oraz art. 16 Dyrektywy Siedliskowej.

W obowiązującym stanie prawnym całkowity zakaz zbierania i przetrzymywania piór ptaków jest zbyt rygorystyczny, dlatego też w art. 52 ust. 2 dodano pkt 8 dotyczący wprowadzenia odstępstwa od tego zakazu.

Zmiana wprowadzenia do wyliczenia w art. 54 oraz w konsekwencji art. 56 ust. 6 pkt 6 i ust. 7 pkt 5, zakazujących stosowania przy chwytaniu i zabijaniu chronionych gatunków zwierząt wszelkich urządzeń, sposobów lub metod działających na dużą skalę bądź niewybiórczo, powodujących lokalny zanik lub poważne zagrożenia dla populacji zwierząt niewymienionych dotychczas w ustawie, wynika z transpozycji art. 8 ust. 1 Dyrektywy Ptasiej. W związku z tym, że wskazane w art. 8 ust. 1 Dyrektywy Ptasiej urządzenia, sposoby lub metody odnoszą się do wszystkich gatunków ptaków występujących w stanie wolnym na terenie państw członkowskich Wspólnoty, rozszerzono zakres stosowania art. 54 nie tylko do zwierząt wymienionych w obowiązującym stanie prawnym w art. 49 pkt 1 lit. a i b, ale również do gatunków wymienionych w lit. c i d. Dlatego też, dodano w art. 131 pkt 1a wprowadzający sankcję karną za nieprzestrzeganie przepisu art. 54.

W obowiązującym stanie prawnym wydawanie części zezwoleń na czynności podlegające zakazom lub ograniczeniom w stosunku do gatunków objętych ochroną ścisłą ma charakter alternatywny – zezwolenia wydaje minister właściwy do spraw środowiska lub wojewoda na obszarze swojego działania, a wnioskodawca sam wybiera, do którego z organów o takie zezwolenie występuje. Nowe regulacje zawarte w art. 56 ust. 1 i 2 wprowadzają podział kompetencji organów, wskazując przy tym na Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i regionalnego dyrektora ochrony środowiska, do wydawania zezwoleń na określone czynności podlegające zakazom lub ograniczeniom w stosunku do gatunków objętych ochroną. Zmiana spowoduje, że podmiot

starający się o zezwolenie na odstępstwa od zakazów będzie mógł sam ustalić bezspornie właściwość organu, do którego powinien wystąpić z wnioskiem.

W obowiązującym art. 56 ust. 5 pominięto grzyby, które obok roślin i zwierząt mogą być pozyskiwane. Zmiana tego artykułu usuwa tę nieprawidłowość.

Zezwolenia na odstępstwa od zakazów wprowadzonych w stosunku do gatunków objętych ochroną prawną, udzielane przez ministra właściwego do spraw środowiska oraz wojewodę, nie uwzględniały wszystkich wymogów art. 9 ust. 2 Dyrektywy Ptasiej. W związku z tym dokonano zmiany art. 56 ust. 6 pkt 6 i 7 oraz ust. 7 pkt 5 i 7.

W obowiązujących regulacjach prawnych brak było systemu kontroli spełniania warunków określonych w zezwoleniach wydanych przez wojewodę lub ministra właściwego do spraw środowiska na odstępstwa od zakazów w stosunku do gatunków objętych ochroną prawną. Nie zapewniono tym samym transpozycji postanowień art. 9 ust. 2 Dyrektywy Ptasiej. Art. 56 ust. 7a – 7j ustanawia system umożliwiający wykonywanie właściwego nadzoru przez organ wydający te zezwolenia (Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska lub regionalny dyrektor ochrony środowiska). Brak przepisu szczególnego w tym zakresie uniemożliwia wycofanie wydanego zezwolenia z obrotu prawnego w przypadku naruszeń warunków w nim określonych. W konsekwencji zmianie uległ również art. 56 ust. 8 dotyczący zakresu informacji, którą regionalny dyrektor ochrony środowiska jest zobowiązany przekazywać Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska. Ponadto dodano w art. 56 ust. 8a, nakładający obowiązek dla Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska do przekazywania wskazanych powyżej informacji ministrowi właściwemu do spraw środowiska. W związku z przepisami art. 56 ust. 7a – 7j zachodzi potrzeba przekazywania również informacji o wynikach kontroli spełniania warunków określonych w wydanych przez siebie zezwoleniach na odstępstwa od zakazów w stosunku do gatunków objętych ochroną prawną.

W art. 60 ust. 6 ustawy o ochronie przyrody przyznano regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska kompetencje do wydawania zezwoleń na odstępstwa od zakazów obowiązujących w strefach ochrony zwierząt, roślin lub grzybów.

Zmiany w ustawie o ochronie przyrody następujących przepisów mają na celu doprecyzowanie procedury tworzenia ogrodów botanicznych i zoologicznych:

- art. 67 ust. 2 określa termin wyrażenia opinii przez podmioty wymienione w ustawie,
- art. 67 ust. 4 wskazuje rodzaje dokumentów, które należy dołączyć do wniosku o utworzenie i prowadzenie ogrodu botanicznego i zoologicznego.

W art. 83 ust. 6 dodano pkt 10 i 11 dotyczące usuwania drzew bez zezwolenia, ze względu na potrzeby związane z utrzymaniem melioracji wodnych szczegółowych oraz zapobiegania zagrożeniom dla życia osób poruszających się po drogach krajowych.

Zmiana art. 84 ust. 4 i 5 ma na celu doprecyzowanie treści przepisów przez wskazanie momentu, od którego organ wydający zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów może odroczyć termin uiszczenia opłaty lub ją umorzyć. Dodanie nowego ust. 5a do art. 84 umożliwia wszczęcie w trybie natychmiastowym, a nie po upływie 3 lat od wydania zezwolenia, postępowania administracyjnego w sprawie egzekucji odroczonej należności w przypadku, gdy posadzone drzewa lub krzewy nie rokują szansy na przeżycie w okresie krótszym niż 3 lata od posadzenia.

Zmiana art. 88 ust. 1 pkt 3 przewiduje wyeliminowanie przypadków niewłaściwego wykonywania zabiegów pielęgnacyjnych (np. „ogławianie” drzew).

W obecnym stanie prawnym opłaty za usunięcie drzew są wyższe od kar pieniężnych za czynność niezgodną z prawem, co jest sprzeczne z istotą kar pieniężnych jako instrumentu odpowiedzialności administracyjnej. Uregulowanie tego zagadnienia nastąpiło przez zmianę art. 89 ust. 1.

Celem zapewnienia właściwego zarządzania obszarami Natura 2000:

- dodano w art. 32 ust. 5 przyznający dyrektorowi parku narodowego kompetencje do sprawowania nadzoru nad obszarem Natura 2000 leżącym w części lub w całości na obszarze parku narodowego; w związku z tym uchylono art. 103 ust. 3 ,

- zmieniono art. 107 ust. 3, który przewiduje możliwości powierzenia dyrektorowi parku krajobrazowego sprawowanie nadzoru nad obszarem Natura 2000 leżącym poza granicami parku krajobrazowego.

W obowiązującym stanie prawnym monitoring przyrodniczy ogranicza się do obserwacji stanu ochrony siedlisk przyrodniczych i gatunków, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000. Tymczasem, zgodnie z art. 11 Dyrektywy Siedliskowej monitoring powinien dotyczyć stanu ochrony wszystkich siedlisk i gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, ze szczególnym uwzględnieniem typów siedlisk przyrodniczych i gatunków o znaczeniu priorytetowym. Zmiana art. 112 ust. 2 zapewni pełną transpozycję zapisów art. 11 Dyrektywy Siedliskowej.

Krzyżowanie blisko spokrewnionych gatunków stało się w ostatnich latach dosyć powszechne w Polsce. Problem ten dotyczy zwłaszcza hodowanych gatunków zwierząt. W celu utrzymania najbardziej czystorasowych populacji, w ustawie o ochronie przyrody dodano art. 119a wprowadzający obowiązek uzyskiwania zezwolenia Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska na krzyżowanie gatunków objętych ochroną gatunkową, gatunków obcych oraz gatunków łownych. Konsekwentnie, zmieniono art. 127 pkt 5 wprowadzając przepis sankcyjny dotyczący tego artykułu.

Z obowiązującego art. 120 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody wynika zakaz wprowadzania do środowiska przyrodniczego oraz przemieszczania w tym środowisku roślin, zwierząt lub grzybów gatunków obcych, a także ich form rozwojowych. Art. 120 ust. 4 wprowadza odstępstwo od tej reguły w odniesieniu do roślin, jednak nie precyzuje okoliczności stosowania tego wyjątku. W nowym brzmieniu ust. 4 ograniczono stosowanie tego wyjątku jedynie do roślin, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego nie będą zagrażały gatunkom rodzimym.

W art. 120 ust. 2 rozszerzono katalog czynności wymagających zezwolenia Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w stosunku do gatunków obcych, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego mogą zagrazić gatunkom rodzimym. Obok dotychczasowego sprowadzania gatunków obcych, czynnościami reglamentowanymi jest również ich przetrzymywanie, prowadzenie hodowli, rozmnażanie i sprzedaż na terenie kraju.

Konsekwentnie, zmieniono art. 131 pkt 10, jako przepis sanacyjny dotyczący wymienionego powyżej artykułu.

W obowiązujących uregulowaniach prawnych nie jest określona procedura ubiegania się o stosowne zezwolenia dotyczące gatunków obcych oraz tryb ich wydawania, odmowy wydania lub cofnięcia zezwolenia. Zagadnienia te zostały uregulowane poprzez dodanie art. 120 ust. 2a – 2e.

W celu określenia, które gatunki obce podlegają regulacji art. 120 ust. 2, dodano ust. 2f upoważniający ministra właściwego do spraw ochrony środowiska, działającego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, do wydania rozporządzenia zawierającego listę gatunków roślin, zwierząt i grzybów gatunków obcych, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego mogą zagrozić gatunkom rodzimym.

W art. 126 ust. 11 uwzględniono ministra właściwego do spraw rybołówstwa jako organ, w porozumieniu z którym minister właściwy do spraw środowiska wyda rozporządzenie w sprawie szacowania szkód przez niektóre gatunki zwierząt chronionych. Doprecyzowano ust. 9 przedmiotowego przepisu poprzez wprowadzenie możliwości uzyskania odszkodowania za szkody spowodowane przez zwierzęta łowne w parku narodowym.

W obowiązującym stanie prawnym postępowanie po uprawomocnieniu się orzeczenia w sprawie przypadku roślin, zwierząt lub grzybów, ich rozpoznawalnych części oraz produktów pochodnych w razie ukarania za wykroczenie określone w art. 127 lub skazania za przestępstwo określone w art. 128, jest dwuetapowe. W pierwszym etapie sąd w każdym przypadku doręcza wojewodzie właściwemu ze względu na miejsce popełnienia wykroczenia lub przestępstwa odpis prawomocnego orzeczenia o zastosowanym środku karnym. W drugim etapie wojewoda w stosunku do gatunków rodzimych wskazywał podmiot uprawniony do utrzymywania zwierząt, roślin i grzybów, co do których orzeczono przypadek. Natomiast sprawy związane z gatunkami obcymi lub objętymi ochroną na podstawie prawa Unii Europejskiej były przekazywane, według właściwości, ministrowi właściwemu do spraw środowiska. W nowym brzmieniu art. 130 ust. 1 zobowiązuje się sąd do powiadamiania od razu właściwego organu – regionalnego dyrektora ochrony środowiska – w stosunku do gatunków

rodzimy i ministra właściwego do spraw środowiska – w stosunku do gatunków obcych lub objętych ochroną na podstawie prawa Unii Europejskiej. Takie rozwiązanie znacznie uprości procedurę, a przede wszystkim skróci czas oczekiwania na rozstrzygnięcie dotyczące zatrzymanych w wyniku popełnienia wykroczenia lub przestępstwa roślin, zwierząt lub grzybów, ich rozpoznawalnych części oraz produktów pochodnych.

Jednocześnie, wskazano na formę, w jakiej następuje wskazanie podmiotu uprawnionego do utrzymywania zwierząt, roślin i grzybów, co do których orzeczono przepadek (zmiana ust. 2) lub zarządzenia ich odesłania, na koszt sprawcy, do państwa z którego dokonano ich eksportu (zmiana ust. 3).

Wprowadzono nową regulację (ust. 4) uprawniającą Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska do zarządzenia w drodze decyzji administracyjnej, na koszt skazanego, uśmiercania obcych gatunków zwierząt stanowiących własność sprawcy, co do których orzeczono przepadek w wyniku ukarania za wykroczenie określone w art. 127 lub skazania za przestępstwo określone w art. 128.

W art. 2 projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody i niektórych innych ustaw zmieniono art. 24 ust. 4 i art. 40 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, z uwagi na to że ważnym elementem dla właściwej realizacji zadań z zakresu zarządzania obszarami Natura 2000 jest możliwie łatwy i szeroki dostęp do precyzyjnych i aktualnych referencyjnych materiałów geodezyjnych i kartograficznych. Dostęp ten był do tej pory utrudniony dla służb ochrony przyrody, gdyż istniała konieczność wnoszenia opłat za wykorzystanie tych materiałów. Materiały te dla instytucji realizujących zadania publiczne powinny być dostępne po kosztach sporządzenia kopii ortofotomapy oraz bazy danych, o której mowa w art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, z uwagi na ich finansowanie ze środków publicznych.

Wobec powyższego, w celu sporządzania planów ochrony, planów zadań ochronnych, monitoringu i wykonywania kontroli na obszarach Natura 2000, udostępniane będą dane z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, regionalnym dyrektorom ochrony środowiska i dyrektorom parków narodowych.

W art. 3 i 5 projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody i niektórych innych ustaw zmieniono: ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) oraz ustawę z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. Nr 169, poz. 1419) w zakresie nadzoru nad Polskim Związkiem Działkowców. Proponuje się uchylenie art. 38 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych i w ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej przekazanie tych spraw do działu zajmującego się budownictwem, gospodarką przestrzenną i mieszkaniową. Powyższe regulacje wynikają z faktu, że ogrody działkowe są urządzeniami użyteczności publicznej, służące zaspakajaniu wypoczynkowych i rekreacyjnych potrzeb członków społeczności lokalnych, a także dające możliwość prowadzenia upraw ogrodniczych na własne potrzeby. W związku z tym działalność rodzinnych ogrodów działkowych związana jest z kompetencjami ww. działu.

W art. 4 projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody i niektórych innych ustaw zmieniono ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przez zrezygnowanie z uzgadniania z wojewodami projektów decyzji o warunkach zabudowy na obszarach chronionych, w przypadku przedsięwzięć, dla których przeprowadzana jest procedura oceny oddziaływania na środowisko. W ten sposób uniknie się podwójnego rozpatrywania spraw - w trakcie uzgadniania na podstawie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz w trakcie przeprowadzania procedury oceny oddziaływania na środowisko. Jednocześnie wprowadzono przepis mocą którego niewyrażenie stanowiska dotyczącego uzgodnienia projektu decyzji o warunkach zabudowy w terminie 21 dni uznaje się za decyzje uzgodnioną. Ponadto, zmieniono art. 53 ust. 4 pkt 10 i dodano pkt 10a, aby regionalny dyrektor ochrony środowiska był organem, z którym są uzgadniane ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego w zakresie zadań rządowych albo samorządowych, służących realizacji inwestycji celu publicznego, o których mowa w art. 39 ust. 3 pkt 3 – w odniesieniu do terenów, przeznaczonych na ten cel w planach miejscowych, które utraciły moc.

W art. 6 projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody i niektórych innych ustaw wskazano termin do składania przez gminy wniosków o zwrot

z budżetu państwa utraconych dochodów z tytułu zwolnień podatkowych, o których mowa w art. 14 ust. 13 ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody. Na podstawie art. 14 ust. 13, obowiązującej do 30 kwietnia 2004 r. ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2001 r. Nr 99, poz. 1079, z późn. zm.) grunty objęte ochroną ścisłą, częściową lub krajobrazową oraz budynki i budowle trwale związane z gruntem, służące bezpośrednio osiągnięciu celów z zakresu ochrony przyrody w parkach narodowych, były zwolnione z podatków i opłat określonych w innych ustawach, z wyjątkiem podatku leśnego oraz podatku rolnego. Natomiast art. 14 ust. 13a, który został wprowadzony ustawą z dnia 7 grudnia 2000 r. o zmianie ustawy o ochronie przyrody (Dz. U. z 2001 r. Nr 3, poz. 21) i obowiązywał do dnia 31 grudnia 2001 r., określał, że gminy otrzymują zwrot z budżetu państwa zwrot utraconych dochodów z tytułu zwolnień podatkowych, o których mowa w ust. 13. Pomimo, że przedmiotowe przepisy ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody zostały uchylone przez art. 3 ustawy z dnia 14 listopada 2001 r. o zmianie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w latach 1999 – 2001 oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 145, poz. 1623) z dniem 1 stycznia 2002 r., gminy nadal występują o zwrot utraconych dochodów z tytułu zwolnień podatkowych za 2001 r., powołując się na ww przepisy. Stanowisko gmin potwierdzają sądy administracyjne. Przepisy poprzednio obowiązującej ustawy oraz aktualnej ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody nie określają terminu przedawnienia roszczeń o przyznanie przedmiotowej rekompensaty. W związku z tym niezbędne jest ustawowe uregulowanie dotyczące wskazania terminu składania wyżej wymienionych wniosków.

Art. 7 projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody i niektórych innych ustaw wydłuża termin ustanowienia planów ochrony dla parków narodowych, rezerwatów przyrody i parków krajobrazowych.

Z obowiązujących przepisów wynika obowiązek sporządzania planów ochrony dla parków narodowych, rezerwatów przyrody i parków krajobrazowych. Jednocześnie określony został termin ich sporządzenia. W rozumieniu obowiązującej ustawy, plany ochrony dla wyżej wymienionych form ochrony przyrody powinny być ustanowione do maja 2009 r. (wynika to z art. 153

w związku z art. 154 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody). Z uwagi na konieczność przeprowadzenia dokładnych badań, ustaleń i analiz oraz uzgodnień z właściwymi organami na etapie przygotowywania projektu planu ochrony, jak również konieczności pozyskania na ten cel znacznych środków finansowych, żaden z parków narodowych nie posiada ustanowionego planu ochrony i tylko część rezerwatów przyrody i parków krajobrazowych posiadają plany ochrony. Tym samym zgodnie z przepisami obowiązującej ustawy, po określonym terminie, w parkach narodowych i rezerwach przyrody nie byłoby możliwe prowadzenie zabiegów ochronnych (brak podstawy prawnej). Dodatkowo należy wziąć pod uwagę wymogi ochrony środowiska wynikające z ustanowienia w granicach wyżej wymienionych form ochrony przyrody obszarów Natura 2000, co ze względu na konieczność przeprowadzenia stosownych analiz, wydłuża procedurę. Wydłużenie terminu ustanowienia planów ochrony dla parków narodowych, rezerwatów przyrody i parków krajobrazowych pozwoli na realizację tego obowiązku, przy dochowaniu wszelkich warunków wynikających z obowiązującego prawa.

W art. 8 i 9 projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw wprowadzono terminy końcowe dla uzyskania zezwoleń w zakresie przetrzymywania osobników otrzymanych w wyniku krzyżowania oraz posiadania spreparowanych zwierząt.

Mocą art. 10 projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw rezerwaty przyrody utworzone przed dniem wejścia w życie ustawy staną się rezerwatami przyrody w rozumieniu niniejszej ustawy.

W art. 11 projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw uregulowana została także kwestia utrzymania w mocy przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 22 ust. 2, 26, 28 ust. 1 obecnie obowiązującej ustawy.

W związku z równoległe prowadzonymi pracami nad projektem ustawy o uprawnieniach społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w którym następuje powołanie Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, uwzględniono zmianę kompetencji poszczególnych organów.

Projekt ustawy został przyjęty w dniu 11 czerwca 2008 r. przez Zespół ds. Infrastruktury, Rozwoju Lokalnego, Polityki Regionalnej oraz Środowiska Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz w dniu 25 czerwca 2008 r. przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) projekt ustawy jest zamieszczony na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Środowiska. Nie odnotowano zgłoszeń zainteresowania projektem.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych i nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1) Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowana zmiana ustawy oddziaływać będzie bezpośrednio na:

- służby ochrony przyrody oraz dyrektora urzędu morskiego z uwagi na zmianę, rozszerzenie lub doprecyzowanie ich kompetencji w zakresie nadzoru i zarządzania obszarami poddanymi ochronie, w tym przede wszystkim obszarami Natura 2000 oraz reglamentowania korzystania z zasobów przyrody,
- sprowadzających i posiadaczy gatunków obcych i niebezpiecznych, z uwagi na zmianę warunków sprowadzania, utrzymywania, chowu i hodowli tych zwierząt,
- podmioty korzystające z zezwoleń na odstępstwa od zakazów wprowadzonych w stosunku do gatunków objętych ochroną prawną,
- administrację samorządową z uwagi na konieczność uzgadniania z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska ustaleń opracowań planistycznych mogących oddziaływać na obszar poddany ochronie prawnej.

Pośrednio, zmiana ustawy będzie oddziaływać również na wszystkich korzystających ze środowiska i wprowadzających w nim zmiany, z uwagi na rozszerzenie zakresu uzgadniania instrumentów pod kątem ochrony przyrody.

2) Konsultacje

Projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody udostępniono na stronach internetowych Ministerstwa Środowiska oraz przesłano do konsultacji społecznych do następujących organów i organizacji:

- 1) Wojewodowie,
- 2) Marszałkowie województw,
- 3) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego,
- 4) Polska Akademia Nauk – Instytut Ochrony Przyrody w Krakowie,

- 5) Generalna Dyrekcja Lasów Państwowych,
- 6) Główny Inspektor Ochrony Środowiska,
- 7) Państwowa Rada Ochrony Przyrody,
- 8) Polski Klub Ekologiczny,
- 9) Liga Ochrony Przyrody,
- 10) Polskie Towarzystwo przyjaciół „Pro Natura”,
- 11) Instytut na Rzecz Ekorozwoju,
- 12) Centrum Prawa Ekologicznego,
- 13) Fundacja Wspierania Inicjatyw Ekologicznych,
- 14) Polska Zielona Sieć – Związek Ekologicznych Organizacji
Pozarządowych,
- 15) Stowarzyszenie Ekologiczno – Kulturalne „Klub Gaja”,
- 16) Klub Przyrodników,
- 17) Polski Związek Łowiecki,
- 18) Polski Związek Wędkarski,
- 19) Międzynarodowe Centrum Ekologii PAN,
- 20) Polskie Towarzystwo Ochrony Przyrody „Salamandra”,
- 21) Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków,
- 22) Północnopodlaskie Towarzystwo Ochrony Ptaków,
- 23) NSZZ „Solidarność”,
- 24) OPZZ,
- 25) Państwowa Rada Ochrony Środowiska,
- 26) Krajowa Rada Gospodarki Wodnej,
- 27) Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,
- 28) Sekretariat Zasobów Naturalnych i Ochrony Środowiska NSZZ
„Solidarność”,
- 29) Polska Federacja Hodowców Ptaków Ozdobnych,
- 30) parki narodowe,
- 31) WWF Polska – ul. Wiśniowa 38, 02-520 Warszawa,

- 32) Polski Związek Firm Deweloperskich – Związek Pracodawców,
- 33) Polskie Towarzystwo Entomologiczne – ul. Dąbrowskiego 159, 60-594 Poznań,
- 34) Rada Dyrektorów Ogrodów Zoologicznych i Akwariów,
- 35) Rada Ogrodów Botanicznych,
- 36) Związek Zawodowy „Budowlani” Sekcja Krajowa Leśnictwa i Ochrony Środowiska,
- 37) Krajowa Sekcja Pracowników Parków Narodowych NSZZ „Solidarność”,
- 38) Związek Leśników Polskich Parków Narodowych ,
- 39) Niezależny Samorządowy Związek Zawodowy „Solidarność 80”.

W ramach konsultacji społecznych uwagi zgłosili: Starosta Krośnieński, Kampinoski Park Narodowy, Polska Federacja Hodowców Ptaków Ozdobnych, Państwowa Rada Ochrony Przyrody, Zespół Parków Krajobrazowych Województwa Śląskiego w Katowicach, Dyrekcja Generalna Lasów Państwowych, Klub Przyrodników, Zarząd Nadmorskiego Parku Krajobrazowego, Towarzystwo na rzecz Ziemi, Stowarzyszenie Sadyba, Pieniński Park Narodowy, Roztoczański Park Narodowy, Regionalna Dyrekcja Lasów we Wrocławiu, Zespół Parków Krajobrazowych Doliny Dolnej Odry, Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego, Wojewoda Kujawsko-Pomorski, Wojewoda Zachodniopomorski, Wojewoda Warmińsko-Mazurski, Gorczański Park Narodowy, Instytut Ochrony Przyrody PAN, Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz zainteresowani członkowie społeczeństwa.

Zgłoszone uwagi można zasadniczo podzielić na następujące grupy:

- 1) uwagi redakcyjne i formalno-prawne,
- 2) uwagi mieszczące się w zakresie przepisów zmienianych w projekcie ustawy,
- 3) uwagi wybiegające poza zakres zmian w projekcie ustawy.

W projekcie została uwzględniona większość uwag o charakterze redakcyjnym i legislacyjno-prawnym. Przyjęto również część uwag

merytorycznych, które mieściły się w zakresie przepisów zmienianych w projekcie ustawy. Natomiast pozostałe uwagi mogą zostać uwzględnione w toku prac legislacyjnych nad projektem nowej ustawy – Prawo ochrony przyrody.

Uwzględniając uwagi wniesione w wyniku konsultacji społecznych znacząco doprecyzowano przepisy projektu ustawy tak, aby odpowiadały celom ochrony przyrody.

Projekt ustawy został przyjęty, w dniu 11 czerwca 2008 r., przez Zespół ds. Infrastruktury, Rozwoju Lokalnego, Polityki Regionalnej oraz Środowiska Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz, w dniu 25 czerwca 2008 r., przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

4) Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Zasadnicze skutki dla budżetu państwa będzie powodować dalsze wdrażanie sieci Natura 2000. Zadania w tym zakresie są obligatoryjne, gdyż wynikają z wymogów Dyrektywy Ptasiej i Dyrektywy Siedliskowej. Największe koszty związane będą z planowaniem ochrony obszarów włączonych do sieci oraz sprawowaniem nadzoru nad nimi. Zgodnie z projektem ustawy o ochronie przyrody oraz o zmianie innych ustaw plany ochrony lub plany zadań powinny być sporządzane w terminie 6 lat od daty wyznaczenia tych obszarów. Oznacza to, że w odniesieniu do obszarów specjalnej ochrony ptaków prace te powinny skończyć się w 2009 r. W latach 2007-2013 finansowanie sporządzania planów ochrony, w tym planów ochrony obszarów Natura 2000 możliwe jest ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego przeznaczonych na realizację V Osi Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko. Nadal sporządzanie planów ochrony obszarów Natura 2000 odbywać się będzie ze środków wojewódzkich funduszy ochrony środowiska oraz środków budżetowych pozostających w dyspozycji zarządzających obszarami Natura 2000.

Przygotowanie planu ochrony dla obszaru Natura 2000, obecnie w naszym kraju wynosi średnio 200 000 złotych / obszar Natura 2000. W chwili

obecnej 313 obszarów Natura 2000 jest uzgodnionych z Komisją Europejską – 124 obszary wyznaczone na podstawie Dyrektywy Ptasiej i 189 obszarów wyznaczonych na podstawie Dyrektywy Siedliskowej. Oznacza to, że na przygotowanie planów ochrony należałoby wydatkować kwotę ok. 62,6 mln zł. Natomiast bazując na doświadczeniach projektu TF 2004 PL2004/IB/EN-03¹⁾ można oszacować, że opracowanie planu zadań ochronnych wraz z procesem uzgodnienia zakresu tego planu wyniesie średnio 100 000 zł / obszar Natura 2000. A więc przygotowanie planów zadań dla wszystkich obszarów Natura 2000 kosztowałoby ok. 31,3 mln zł, czyli dwukrotnie mniej w porównaniu z planami ochrony.

Proponowana zmiana ustawy o ochronie przyrody przewidująca, że plany ochrony tworzy się w wyjątkowych przypadkach, a podstawowym narzędziem planowania ochrony obszarów Natura 2000 są plany zadań ochronnych, w znacznym stopniu obniża koszty związane z zaplanowaniem zarządzania na obszarach Natura 2000 do kwoty ok. 36 mln zł.

Dla sektora finansów publicznych będzie to oszczędność około 30 mln zł.

Zmiana przepisów ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027, z późn. zm.) niesie za sobą koszty dla budżetu państwa, które można szacować na poziomie ok. 1150 tys. złotych jako utracone wpływy Funduszu Gospodarowania Zasobem Geodezyjnym i Kartograficznym wskutek udostępniania jego zasobów po kosztach reprodukcji służbom ochrony przyrody. Powyższa kwota wyliczona została na podstawie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie wysokości opłat za czynności geodezyjne i kartograficzne oraz udzielania informacji, a także za wykonywanie wyrysów i wypisów z operatu ewidencyjnego (Dz. U. Nr 37, poz. 333). Wyliczenia dokonano biorąc pod uwagę powierzchnię lądową obszarów Natura 2000 przekazanych do Komisji Europejskiej (poza obszarami leśnymi), co stanowi 8,55 % powierzchni lądowej kraju oraz przewidywany proces aktualizacji tych materiałów co 10 lat. Uwzględniając

---

¹⁾ Projekt TF 2004 PL2004/IB/EN-03 „Opracowanie planów renaturyzacji siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków roślin i zwierząt na obszarach Natura 2000 oraz planów zarządzania dla wybranych gatunków objętych Dyrektywą Ptasią i Dyrektywą Siedliskową”.

możliwe powiększenie oraz wyznaczenie nowych obszarów Natura 2000 wielkość ta może osiągnąć około 10 %.

Pozostałe zmiany przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w tym również zmiana art. 126, nie wpłyną na wydatki budżetu państwa.

3) Wpływ na rynek pracy

Przepisy ustawy nie wpływają na sytuację na rynku pracy.

4) Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Przepisy ustawy nie wpływają na gospodarkę i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

5) Wpływ na rozwój regionalny

Zmiany przepisów wprowadzane do projektu ustawy, w tym zwłaszcza do systemu planowania ochrony na obszarach Natura 2000, które zgodnie z art. 29 ust. 6 pkt 6 lit. a – c polegają, między innymi, na wskazaniu warunków zagospodarowania i użytkowania terenów przeznaczonych pod zabudowę, lokalizacji infrastruktury technicznej, komunikacyjnej, turystycznej i edukacyjnej, będą miały pozytywny wpływ na rozwój regionalny, prowadząc do podporządkowania rozwoju gospodarczego na obszarach Natura 2000 zasadom rozwoju zrównoważonego. Plan ochrony lub plan zadań ochronnych będzie określać ramy, które umożliwiają integrację rozwoju społecznego i gospodarczego z tworzeniem warunków dla właściwej ochrony zasobów przyrodniczych o znaczeniu europejskim.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/1588/08/DP/dk

Warszawa, dnia 15 lipca 2008 r.

Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw, wyrażona na podstawie art. 9 pkt 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494, z późn. zm.) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo nr RM-10-118-08) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Maciej Nowicki
Minister Środowiska

15 lipca 2008 r.

2008-07-15